

Don Juan.

Opera i tvende Acter

bearbejdet

til Mozarts Musik

af

L. Kruse.

Kjøbenhavn, 1807.

Trykt og forlagt af Boas Brunnich,
Ulfeldtsplads No. 127.

Personerne.

Commandanten.

Donna Anna.

Don Ottavio.

Don Juan.

Donna Elvire.

Gusman.

Leporello.

Zerlina.

Massetto.

Bønder, Bønderpiger, Bøgt, Betientere, Musi-
kanter. Chor af Bønder.

Første Akt.

Commandantens Sauge, Døren ud til Veien aaben, en-
deel af Bygningen sees bagved. Nat.

I.

Leporello alene.

Sielden Penge, Prygl desfleer!
Staae om Ratten udenfor
Medens Herren inde leer,
Det var hidtil mitte Kaar!
Hvorfor selv ei Herre være
Fanden være Tiener meer!
Viln forstaaer jeg at begiære,
Spore op hver deilig Plige,
Lønlig mig til hende smige!
Jo, Jo! Herre kan jeg være
Fanden være Tiener meer.

Hvad er det? — Der kommer nogen
Det er bedst, jeg søger Krogen,
Lyst og stille staaer jeg der!

Han skuler sig.

2.

Don Juan, Donna Anna.

Don Juan kommer ind med hende i sine Arme, dybere fra
Haugen af; hun gjør'forgiæves Modstand.

Anna.

Rover slip! jeg før mig dræber
End jeg bliver i din Arm!

Juan.

Øde Slut! du saa kun stræber
Mere fast op mod min Barm!

Leporello affides.

Hun for Ketten flux og skæber
Bed sig taabelig Allarm!

Anna.

Kommer! hjælper! mig dog hører!

Juan.

Lie! og hust jeg Bærge ører!

Anna.

Gud dig ramme!

Juan omfavner hende fastere.

Frygt min Flamme!

Anna kraftløs i hans Arme.

Kommer! Iler!

Juan.

i Begreb med at føre hende bort.
Lytten smiler!

Anna sbag.

Af! til Døden du mig slæber,
Bort! dens Gift er ved din Harm!
river sig løs

Juan.

Griber hende atter i sine Arme,
Kys skal lukke dine Læber
Sikke kiøle mildt din Harm.

Leporello.

Os at styrte hun kun skræber
Hun i Rettens Bold os slæber;
Ved sig taabelig Allarm!

3.

Commandanten. De Forrige.

Commandanten træder ind med dragen Kaarde. Juan
Slipper Anna. San Juan

Commandant.

Slip hende Frække!
Træk og forsvær Dig.

Juan.

Mig vil du skrække?
Bort, Gamle! væk Dig!

Commandant.

Færst skal mit Bærg,
Ungt nok dig slaæ!

Juan.

Jeg gaaer mod Vanmagt ei!

Commandant.

Ei skal du Ridding
Hævnen undgaae.

Juan.

Ridding! jeg!

Commandant.

Ridding.

Juan.

Jeg!

Modtag da Døden;

Vil du det saa?

Reporet affibes.

Hielp Gud i Nøden

Mig at bestaae!

De sægte. Juan saarer Commandanten.

Han synker til Jorden.

Commandanten.

Ik! til Bistand! Jeg er fældet;

Alt jeg føler Dødens Smerte!

I mit gienneboerte Hierte

Slukkes Livets sidste Blod!

Doer.

Juan.

Ha! saadan du svag, forældet,

Bed dit Blod, din Afsmagt lærte

Paa dit lange visne Hierte

Ruger nu den matte Død!

Leporello.

Hvilket Uheld! af! jeg gruer,
Pinebænken alt jeg stuer,
Lænker, Sværd og Død mig truer!
Sid jeg var slet ikke fød!

engang

Juan halv høit.

Hei Leporel! hvor er du?

Leporello lavt.

Gud i Himlen.

Navn et mit Navn! af! jeg er reent betaget
Af Skrak! O! Siig mig om De endnu lever
Eller —

Juan.

Kun stille! det betyder intet!
Vi er' et kiendte; kom! Hvor blev af Pigen?

Leporello.

Af, Herre! veed jeg det! Hun er langt borte
Sid jeg var det saavel!

Juan.

Tie, og følg med mig!
Her er ei meer for os at gjøre.

Leporello.

Rigtig!

Men med os Herre fandt man vel derpaa!
De see Bys og Ste ud af Haugeporten.

Don Ottavio. Donna Anna. Elehere

med Fatter komme hurtig ind.

Anna.

Som iler hastig frem, seer Liiget; forbauset.

Gud! min Fader i Blod!

O! Kuffes ej mit Blis — for mine Fædder!

Min Fader! O! min elskte Fader!

Don Ottavio forstæenet.

Vor Fader!

Anna.

Din hvide Jæse han skaante ei!

O Jammer! disse Blitke — er brustne!

Af Dødens Blegghed rundt han er bedækket!

Du hører ei min Røst, seer ei min Smerte!

O! elskte Fader! hør Din Datter

Jeg svimler, jeg bærer —

Hun bliver afmægtig.

Ottavio griber hende i sine Arme.

Til Hælp! I Dødens Favn den Hulde svæver;

Staaer hende hurtig til O! red min Elskte!

O! Anna! Bedste! min Veninde!

Can grum en Skæk kan koste hende Livet.

Anna.

Ne!

Ottavio.

Hun oplives! Hav Tak I Himlens Magter!

Anna forvildet.

O! min Fader!

Ottavio.

Kom! drager med Jil, den sørgelige Gienstand
Hen til sin mørke Boelig!

Liiget bortbæres.

Kom til mit Bryst, min elskte Brud! bliv roelig!
Han vil omfavne hende.

Anna

Sliber sig fra ham i Fortvivlelse.

Bring mig til Gravens Gienme!

Mit er de Dødes Rige.

Seer du hvor grumt han bløder,
Som mig, ak! Livet gav!

Ottavio.

Kiend dog mit Blik, min Stemme!

Kat Dig, du hulde Pige!

Det Bryst, som du forstoder
Er trofast til sin Grav!

Anna fatter sig.

Min Ven — tilgiv — mit Hierte

Er knust, bedøvet af Smerte

O! Fader! hvor er du!

Ottavio.

Din Fader — Lad hans Minde

Her ved mit Bryst forsvinde!

Din Ven Dig favner nu!

Alta pludselig begejstret.

Vel! sværg hans elskte Skygge
Da Hævn med hellig Fed!

Ottavio.

Jeg sværger —
Min Fed skal du betrygge
Vor faste Kterlighed!

Begge.

Vor Pagt du Himmel skue
Vi paa din Hielp tør bygge!
Kiel du har andre Lue
Skienk du os atter Fred!

De gaae ind.

5.

Sade, ved Huusbørene Søder; endnu en Ivs Sommernat.

Don Juan. Leporello træder ind.

Leporello se ngtfomy standser.

Ne! Herre! Et! (lytter) Nei! der er ingen!

Juan.

Kryster!

Leporello.

Skæld mig et ud, fordi jeg ingen Rod har
Det kommer eene af, jeg har saamegen
Samvittighed! De har nu ingen, Herre!
Og hver en Ting i Verden har sin Modvægt.
Puh! lad mig puste, og lad os saa løbe!

Juan.

Som imidlertid har seet sig om, let.
Hvorhen! Jeg troer du frygter for den Døde!
Han vil ei røbe os!

fortroelig i det han tager hans Haand
En gunstig Skiebne
Har standset netop her din matte Fod,
Til et Beviis paa, jeg har Lykken med mig.
Seer du det Huus?

Leporello.

Det Huus? Nej! tak for Himlen;
Her er for mørkt at see og blive seete.

Juan holder Die med Huset.
Din Angst har gjort Dig blind; jeg seer hver
Gienstand
Som drager mig med umodstaaelig Bølge!
To Damer. —

Leporello.

Damer! ah! med Blod paa Hjertet
Han tænder end paa slige Bagatelser.
Nej! det gaar alt for vidt; to Gange Herre!
Har jeg nu vovet Liv og Blod for Dem,
Tillad mig nu at sige Dem min Meening!

Juan.

Som har nærmet sig Huset, og seer op til Vinduet.
Tæel! gjerne hør jeg lidt Moral i Tide!

Leporello.

Men lov mig først, De ei vil blive hødfig.
Jeg vil kun skildre dem min egen Tilstand!

Usskyldig, uerfaren, fast en Døstner
Kom jeg til Dem; men De har gjort mig flygtig!
Har lært mig trodse Gud og Død og Dævel!
Dog ak!

Juan ved vinduet.

Nu, ak!

Leporello.

Galt er for galt min Herre!
Dengang vil sneeg og indem Klosters Mure,
Hvor De med Eskovs Bøn bestormed Donna
Elvire! ak! som neppe, paa sin Flugt
Hengav sig tillidsfuld i deres Arme
Før atter bort de flygtede fra hende,
Da tænkte jeg —

Juan.

Du skal et tænke.

Leporello.

Hørligt!
Olig Ordre kun kan frelse mig fra Fanden.
Derefter gif det taalelig en Tid
Ehi Hverdags Eventyr jeg vil et regne!
Men nu! med en — ja næsten diavelsk Riækhed
At snige sig ind i en fornem Hauge,
Som gar tilhører Byens Commandant
Og General! at favne der hans Datter,
Hvis Brudgom er vor meget gode Ven
Med voldsom Arm, og da hun ei vil høre
Den dristige Begjæring, rive hende

Ud fra sit Hiem, og grusom med sit Sværd
Nedstøde en saa høit fornærmet Fader!

Juan.

Jeg var forvilbet; brændte af en Attraac
Som røvede mig Overlæg og Fatning!
Det er forbi, og kan ej mere ændres
Saa lad os ikke tænke meer derpaa!

Leporel.

Got! Du om Dem vil jeg slet ikke tale,
For hvad De give, har De nok deres Grunde!
Men nogle gives der, som ogsaa føre
Det samme Sprog, fordi de troe, det klæder
At spotte alt, hvad andre holde heiligt —
Til saadan een, jeg vilde sige reent ud:
Troer De min Herre! at fordi De eier
En Hoben Penge, og kan bruge Kaarden
Og er beskyttet af det Navn, De fører,
At alt er tilladt Dem!

Juan gaaer hurtig imod ham.

Du Skurk!

Leporel viger hurtig til Side.

Jeg meener

So ikke Dem! Nei! Gud bevares! træ mig,
Jeg vilde sige — ej til Dem, men til den Anden,
God Ende kan slet Levnet aldrig faae!

Juan.

Men Ende dog! derfor vil jeg mig flynde
At nyde Livets Fryd før Enden kommer!

See! boler ikke Solen med hvert Blomster
Indtil dens Straalers Ild fortærer det;
Kundt om den døer, og fødes Elskerinder,
Og ei den agter sine Offres Litg!

Hvi vil du mere da af mig forlange

Der, selv en Blømsk, ei evig er som Solen,
Eftignt al dens Ild er samlet i min Varm,
Og huld udspreder sig til hver en Skønhed!

Leporello.

Ah! tael fornuftig Hérre! De kun sværmer.

Juan.

Jeg har Philosophie, saa got som nogen;
Og den er fast og grundet i Naturen.

I evig Krig is alle Kræfter mødes,
Den største Helt er den, som seirer meest.

Den Førde kæmper for en Vrestitel

Og ærgrer Critiker, som han ihjel;

Mens andre flækt erobre Verdens Lande,

Og slagte Mennecker for Kronens Guld,

Ja selv Chirurgen piner Dyr til Døde

For siden os med Koes og Bram at pine.

Nu til alt sligt, jeg føler ingen Atternae,

Derfor jeg står det ei, min Hu staaer til

At seire over alle Nigers Hievter!

Det er min Kampplads. Spørger Seterherren

Hvormange Offre en Trophæe har kostet?

Og hvad er tusind slige mød et Kys,

Som kveler og opblusser Hjertets Flamme?

Og sluffes de, — ja da er Spillet uds

Erobreren, den Lærde og Chirurgen
Hvad har de efterladt sig — kun et Navn!
Net! da kan Elskov efterlade mere:
Om nogle Offre uforstyldt end bløde
Saa fødes andre dog til Livets Glæde,
Saa maae det eene paa det andet bøde
Du i Naturens Spor kun seer mig træde.
Dog hvem er det jeg taler til?

Peporello.

En Dosmer,
Som det er alt for høit!

Juan.

Tager ham om Armen.

Forstaae mig nu da:
To Damer ganske nyelig ind er flyttet
I dette Huus. Den eene har jeg seet kun,
En ung, uskyldig, himmelsk, Kammerpige
Det lader til. For den, som er undgaaet mig,
Det er jo billigt Vederlag at hente.

Peporello.

So før jo heller! — det er som sædvanligt!
Men veed De ogsaa om De er velkommen?

Juan.

Det er det, som jeg nu vil undersøge,
Ehi hidindtil har vore Blik kun talt.

Peporello.

Der kommer nogen.

Juan.

Hurtig da tilfide.

Peporello.

See! er det hende?

Juan.

St! Jeg troer det ikke.

6.

Elvire, Gusman de Forrige.

Elvire træder ind hæftig, fulgt af Gusman, som giver
Agt paa, og beeter alle hendes Bevægelser.

Gusman.

Det alt er silde! mon, hun ei vil skænke
De trætte Lemmer, den fornødne Hvile!

Elvire som halv i Vilbelse.

At kan mig ingen sige
Hvor den Troelose er,
Som grumt mig monne svige
Og dog er mig saa kjær.
Kødsæstet dybt i Brystet
Døer end hans Villeds Skød,
Jeg aldrig bliver troestet
Før ved den Falskes Død.

Juan affides til Peporello.

St! stille! Elskobs Rige,
Mig vinker hist i Sangen

Elvire.

Jeg aldrig bliver trøstet —

Juan.

O! Vee den stakkels Pige!

Elvire.

Ik! for i Gravens Skib!

Juan.

Had om min Trøst tog hendes Hierte fangen?

Leopold. affides.

Saa kan han trøste hundrede af Gangen!

Elvire.

Ei for i Gravens Skib,
Først der al Qual er død!

Hun nærmer sig Husene.

Juan

træder hen til hende.

Skjønne Dame!

Elvire

med et Strig, kender ham.

O! Don Juan!

Juan.

Had seer jeg! Gud, Elvire!

Elvire.

Troløse! ja! Saa fandt jeg Dig dog Falske!

Hun river en Dolt frem, Juan og Gusman
falde hende i Armen.

Juan.

Elvire! Bedste! Du er uden Samling.

Elvire.

Er du et Don Juan! min Lykkes Morder,
Som stjal min Noe og med din Smigger drypped
Blod, dybt i mit da Gud indviede Bryst?
Ham glemte jeg for al din falske Smigger,
Henrevet af den Lue, som du tændte.
Jeg flyede ham, af, som du flyede mig;
Men Dig tilkom det et min Synd at straffe.

Juan.

Elvire! hør mig!

Elvire.

Å! hvad kan du sige!
For Dig, jeg glemte alt, min Stammes Ære,
Min Pagt med Gud, mit Navn, min Dyd,
mit Rygte,
Den Agt jeg nød i Klosters stille Celler,
Alt gav jeg Dig, en Ekvænt af Kierlighed!
Jeg søgte Lye i dine elskte Arme,
Som Lammet i en Stormvind hos sin Moder,
Og du forraadte mig, bortflygted lønlig;
Kold efterlod du mig, den bange Nonne,

Med Verden ubekendt, dens Skik og Sæder;
I tusind Farer for at blive greben,
Tilbageført, indmuret, Syndens Straf.
O! tael! kan du undskylde al din Grumhed?

Gusman.

Ja! tael, Don Juan! trøst det arme Offer,
Hvis Hjerte klemper mellem Liv og Død.

I en affides Braae, paa Gravens Bredde,
Klædt i et Mandfolks halv forslidte Dragt,
Sandt jeg, min gamle Herres ældste Datter;
Et Forsyn vidst did ledte mine Fødder.

Hun kiendte mig! o! hvilket rædsomt Giensyn!
Alt hun opdaged mig. Græd ikke Donna!

Han synker for hendes Fødder.

Vær uden Frygt! — om han Dem end forråder,
Jeg skal beskytte Dem i selve Graven.

Elvire.

O! haarde Skæbne! maae en Tieners Troffab
Da værne om dit usle Liv, Elvire!
Mens din troløse Elsker kold Dig spotter?

Leporel. affides.

Hun kan ham Sandheden dog bedre sige.

Juan.

Hvorfor saa bitter, elskede Elvire!
Hør først hvad der bortrev mig saa uventet,

Som jeg uventet sees Dig her. O! sig mig,
Hvad kan jeg takke for den Lykke, Hulde?

Elvire.

O! hvilket Spørgsmaal! har du ikke smittet
Mit Hjerte med en Lue, som er evig,
Som flammer om den Glød, den tændtes ved.
Forgiøves Dig beskylder klart mit Hoved,
Her taler steds dog en Røst for Dig,
Af! høiere end Gud, Fornuft og Trofast!

Giver Gusman Haanden.

Mit Hjerte først maae grusomt overtydes,
Det er mit Naal; derfor jeg søgte Dig
I hver en Stad, hver Dye, paa alle Veie,
I Mulm og Nat, i Solens klare Skin;
Jeg frygter ikke meer for at opdages;
Ehi er du falsk, er alt mig ligegyldigt!
Nu har jeg Dig — tael nu, undskyld din Afsærd.
Guds Brud jeg var, jeg foretrak din Elskov;
Giv med et Ord mig Livet eller Døden!
Alt har Fortvivlelsen traad nær til mig,
Min haaige Stel tør kun til Dig sig vende;
Gud har forladt mig! af! har du det med?

Synker til Gusmans Skulder.

Juan forlegen.

Elvire! Bedste! hvor din Tilstand gaaer mig
Til Hjerte; — thi er du nu stemt at høre,
At troe mit Ord — Du som mistænket mig;
Da — næsten kan jeg sige, usandsynlig

Den Karsag er — som tvang — (fatter sig) tael
Leporello!

Fortæl du alt — jeg selv vil intet sige.
Den Døsner min Elvire ei kan tiltroe
Behændighed og List nok, til at lyve
Uforberedt. Nu tael dog, Leporello!

Leporel. forbaust.

Jeg, Herre!

Juan.

Tael! men vogt Dig for at lyve.

Leporel. affides.

At sige Sandhed er nok det han mener!

Elvire

med Hovedet paa Gusmans Skulder.

Tael! tael, o! end den Angst, som mig fortærer!

Juan

til Leporello, som med Gebærder har betegnet ham
sin Forlegenhed.

Nu! hører du!

Leporel.

Nu vel! Skal det saa være,
Saa hør mig, Donna! af! det er i Sandhed
For stor en Ære, som man mig beviser.
Seer De — det var — gid jeg dog bare vidste
Hvordan jeg skulde ret begynde paa det;

Det traf sig, seer De, som det ofte træffer,
Lørrer Svæben af sig, Juan lister sig bort.
At før man veed deraf, saa er man borte;
Han mærker hans Flugt.
Ja! han er borte, nu skal intet holde
Mig fra at sige Dem den reene Sandhed!

Gusman

vender sig og savner ham,
Den Nedrige er flygtet!

Elvire

farer op fra Gusmans Skuldre, med et Skrig.

Don Juan!

Hun bliver svag, Gusman fører hende hen til
Bænken, hun nedsynker i dybe Betragt-
ninger under Sengen.

Leporel.

Er en Forræder! troes ham ikke, Donna!
Det er et eens Dem han har forladt;
Jeg vil betroes Dem her den heele Liste
Paa hans Erobringer; — vi holde Dog,
For at bevise, ingen Dag gager unydt.
Forglem ham, han er Deres Sorg et værd!
Han tager en Liste frem.

Hvis De, Donna! behager at høre
Denne Liste, som jeg har at føre
Paa de Skionne, hans Kunst monne røre,
Smukke Ting, da De skal faae at see!
Først Italien hundred' og tyve!

En Snees Lydste, for ikke at lybe.
Frankrigs Pigeboern rundt om ham flybe;
Men ved Spanien, staaer tusind og tre!

Alle lutter søde Piger!

Snart han synker, snart han stiger
Blant Comtesser, Baronesser,
Bønderpiger og Prindsesser;
Ligevægt i Elskovs Neger

Er hans Lov, det kan man see!

Kjælent smelter han med Blondiner,
Bløe, som Duen omt han klager,
Med Brunetten stolt fremtriner,
Alle Hjerter han behager;

Overalt han til Veninde

Vælger sig, hvem han kan finde,

Snart de Trinde, snart de Ranke!

Saa han veksler Hu og Tanke.

Skionne af hver Stand, hver Alder
Lønlig ham sin Elsker kalder.

Selv tre Snees Aars Coquetter

Han med Lyst paa Listen sætter;

Men de søde

Spæde, røde

Blomster, som af Længsel blegner,

Dem i Hjertet han sig tegner;

Dog de visne snarlig hen

I den Flamme dem omhegner!

Da han plukket nye igjen!

Elvire

reiser sig fra Banken og styrter paa Knæ med
Hænderne mod Himlen.

O, Gud! for sidste Gang, skænk du mig Naade!
Nu jeg tilhører ikke Verden mere
Undtagen ved min Marter, disse Qvaler
Som brænde i mit Legems visne Skygge!
Uk! Kilt fra Himlen, Kilt fra Jorden, skal jeg
Omvanke, synlig, som et Skrækkens Billed;
Et Barsel for hver svag uskyldig Plag,
Og Verden blive for min Siel en Stærksild!
Don Juan! ja, Dig skal min Fod ledsage!
En Herrens Straffe-Engel ved din Side
Jeg svæve skal, og saa min Synd forløse.
Hvergang din falske Lue flammer mod
Et ungt, uskyldigt, let besnæret Hierte,
Da skal jeg, som en Stormvind trine frem,
Og rive hende ud af ~~den~~ Arme,
Og vifte Ilden mod din egen Barm,
At den fortæres i umætt t Belyst.
Og for hver reddet Siel, o! hvilken Tanke!
O Gud! forjetter den paa nye din Naade?
For hver en Taare mindre i mit Døie;
Og naar jeg da har frelst det fulde Tal,
Som i min Rosenkrands, der glimre Perler!
Da er jeg frie, da briste Livets Baand,
Min Skygge lægger sig til evig Hvile,
Min angerløste Siel til Gud skal ile!

Ja! hurtig, hurtig i den Falskes Spor,
Min Angst skal vise mig hvor de sig snøer.
Hær ud.

Gusman.

Fornuften kom, da hun ham saae tilbage,
Min frygter jeg den horte er for stedse.
Følger hende.

7.

Landlig Egn. Morgen.

Paa den eene Side et Bærtshuus; paa den anden Ind-
gangen til Hagen ved Juans Gaard. En Bondes-
Forsamling kommer ud fra Bærtshuset, syngende og
dandsende; deriblandt

Masetto, Zerline.

Zerline.

Unge Piger! Bryd Hierternes Fængsel,
Hurtig iler den blomstrende Vaar!
Hvorfor dølge den sønlige Længsel?
Diet rober hvad Hiertet attraaer;
Stedse Kierligheds Fryd deri slaaer.

Chor.

Erallala! Stedse Kierligheds Fryd deri slaaer.

Masetto.

Rasse Knase! hold op med at vanke
Om i Landom, snart hist og snart her;

Vel det fryder Smaaeblostmst. at sanke,
Elskovs Rose dog skønnere er!
Trallala! Stedse Kierligheds Fryd er os nær!

Chor.

Trallala! Stedse Kierligheds Fryd er os nær!

Zerline. Masetto.

Elskov! Elskov! dit Bud vil vi lyde,
Spøge, kysse, ved Livet os fryde!
Dine Klammer udulgte frembryde;
Trallala! Himlen! Himlen omgiver os da!

Chor.

Ja! Himlen, Himlen omgiver os da!

8.

De Forrige. Don Juan, Leporello
træde ind.

Juan.

Ei! see engang! En munter, glad Forsamling!
Nu lystig Børn! lad eder ei forstyrre;
I er' jo alle pyntet, som til Bryllup!

Zerline viser paa Masetto.

Saa noget nær! I Gaar blev vi trolovet.

Juan til Leporello.

Hvor huu er bellig!

Masetto til Zerline,

See paa mig Zerline,

Og ei paa . . .

Zerline.

Nu! man maae dog være høflig
Mod en saa artig og beleven Herre!

Juan

tager hende under Hagen.

Og du er Bruden! Slut?

Zerline.

Til Tjenest, Herre!

Og her . . .

viser paa Masetto, som skraber ud.

Juan.

Din Brudgom! Seer jeg ret? Masetto!

Masetto.

Ja, Deres Naade! (affides glad) Nu faaer jeg Brudgave
Saa vist, som jeg staaer her.

Juan affides.

O! npperligt;

Det Møde giver mig et herligt Indfald.

heit.

Og her du kommer for at holde Bryllup.

Masetto.

Hist ovre i vor Bye er intet Bertshuus
Saa godt som dette, og saa tog vi hid
For . . .

Zerline.

At faae en lille Dands paa denne Slette.

Juan.

Nu, det er mig et kiært, et herligt Møde!

Lad mig omfavne Dig, min Frelser! ikke

omfavner ham.

Har jeg forglemt den Dag, min Jolle kantred',

Og rask, fra anden Bred, du sprang i Strømmen

Og redded' mig, skönt nær du var gaaet under.

Jeg gav Dig Guld; men ak! hvor er det lidt

Til Giengield for sit Liv, det dybt jeg følte;

Men borte var du; dog nu atter fundet,

Jeg lader ei saa let min Frelser slippe.

Hans Bryllupdag jeg først vil helligholde

Med Sang og Spil, og siden skal jeg vise

Ham flere Prøver paa min varme Omhed.

vender sig.

Hei! Leporel! hvor er du?

Leporello

som har staaet mellem en Flok Bønderpiger.

Jeg forstikker

Run disse Smaae om al min varme Omhed.

Juan.

Tillav en Fest, min vakre Leporello,

Hist i min Hauge; Lad frembære alt

Hvad Huset og min Kof formaaer. Spar ikke

Paa Vin; men skienk enhver den Sort, han ønsker.

Kom Børn! trød ind; her skal I intet mangle
I Bryllupsfryd. Gaaer foran mine Venner!
Du, Leporel', skal Brudgommen ledsage,
Den skønne Brud jeg vælger mig til Dame.

Masetto uwillig.

Men Deres Naade!

Leporello vil drage ham bort.

Ingen Complimenter,
Dem lider Herren ei.

Masetto.

Ihnu, jeg mener
Kun saa, at Brud og Brudgom bør gaae sammen,
Især i Dag. (affides) Jeg kiender nok hans Kygte.

Leporello fortrolig til Masetto.

Frygt ei, min Ven! han tager sig af Bruden,
Som om det var Dig selv.

Masetto.

Ja saa! det troer jeg;
Men derfor just.

Inan.

Nu, hvortil dette Ophold?
Gaae; som jeg siger; strax vi følge efter.
Vi gaae at hente kun en Brudgave.

Bønderne gaae ab.

Leporello

til Masetto, som han drager med sig.
Der hører du, min Ven! nu blir din Lykke
Først kronet; kom!

9.

Berline. Juan.

Juan.

Saa! nu er han da borte,
Og jeg kan tale af mit Hjertes Fylde.
Berline! Saa er jo Dit Navn.

Berline.

Ja Herre!

Juan.

Berline! Søde Slut! hvor kan du elske
Den plumpe, vrangne, føleløse Brudgom,
Du, som er selv saa mild, saa fin, saa dannet.

Berline.

Masetto er ei plump; nei, langt fra Herre!
Saamænd har han sit Fine, og uvælsom
Er ikke han, det maae jeg vide bedre.

Juan.

Du er for god, mit Barn! aabn' dine Dine.
Mens det er Tid; hvad Sands har stig en Tølpes
For denne hulde Skabnings Kierlighed,

For disse sorte Kiælmste Blik, de Hænder,
Hvorunder nu mit stakkels Hjerte soulmer.

Zerline.

O! Sy dog Herre!

Juan kysser hendes Kind.

Disse søde Huller!

O! smil mit Barn, saa bliver du en Engel.

Zerline sukker.

Alt! jeg er kun en ringe Bondepige.

Juan.

Hvad ringe! du er smuk! har du ei hørt
At Skionheds Magt har selv omstyrret Throner,

Og med et Blik har du betvunget mig.

Zerline hør mig: Jeg er kied af Byen

Og Hoffets Pragt, og Stadens knipske Damer,
Hvils Bæsen er Forstillelse og Falskhed.

Zerline leer.

Det har jeg ogsaa ladet mig fortælle.

Juan.

Kun i Naturen boer den sande Lykke,

Og i en simpel Skyldfri Hustrues Arne.

Den søger jeg; Naturlighed og Uskyld

Mig straalet sødt fra dine Blik imøde.

Vær min! Forglem din ubelevne Brudgom;

Alt hvad jeg eier, skal du byde over.

Din Dragt forvandler jeg til Silke strax,

Til Guld hver Blomst, som følger paa dit Hierte.
Tro mig, mit Varn! jeg farek et med Falskhed,
Hvor grusom Tvivl fornærmer kun min Ere.

Zerline.

Nei Herre! Nei! det vil jeg ikke gjøre;
Men jeg har altid hørt — O! see kun ikke
Ad min Eenfoldighed, at unge Piger aldrig
Maae troe fornemme Herrer! de bedrage
Os stakkels Børn! — og saa — Nei! frist mig ikke.

Juan.

Sandt nok! klandt os er mangen fræk Forsøker;
Du har ei Uret, Varn! hvor ofte har jeg
Med Afsky seet der' skammelige Falskhed.
Ja, selv mit Sværd har hævnet mangen Dige.
Men see paa mig, seer jeg vel ud, dertil?

Zerline.

O langt fra. Nei! det var et saadant meent.

Juan tager et Smykke frem.

For trofast Elskov kun mit Hierte banker;
Tag dette Smykke, hæft det paa din Varm,
Ved det trolover jeg mig Dig for evig.

Zerline.

Kors Herre! Nei; min Gud! hvad skal jeg sige?
Hvor det er deiligt!

Juan.

Spørg kun dine Frænder;

Jeg skal forbedre deres Kaar. Dig skal de
For deres Lykke takke, som en Helgen.
Kom Værn! følg med, alt skal jeg vise Dig,
Hvad du skal blive Herskerinde over.

Zerline.

O Gud! hvo giver nu mig Arme Raad?

Juan.

Læs, Hulde! i mit Øie,
Siig, kan det svige Dig?
Lad mig Din Villie seie,
Faa Mod og følg med mig!

Zerline.

Jeg vil! — Nei! — jeg vil ikke!
Hold op at friste mig;
Man ei paa Mandfolks Blikke
Kan meer forlade sig.

Juan.

Kom! liid paa mig, du Søde!

Zerline.

Masettos Siel vil bløde!

Juan.

Dig Glæder skal omgive!

Zerline.

Jeg kan mig ei lasrive.

Juan.

Vær min, vær min, du Kiære!
Din evig skal jeg være,
Hvad der end møder mig.

Zerline.

Jeg din? jeg din? du Kiære!
Vil min du evig være,
Hvad der end møder Dig?

—
Paa engang.
—

10.

De Forrige. Elvire

kommer ind under deres Omskiftelser.

Elvire træder imellem dem.

Din! Din for evig! Du Ulykkelige!
O, troe ham ei! Jeg kender disse Løfter.

Juan

forbausset, halv høit.

Ha! staaer hun da i Nægt med onde Aander!

Elvire.

Med Himlen, Don Juan! Dens Naades Vink
I dine Spor har bundet mine Fødder.

Juan

affides til hende, efter at have fattet sig.
Hvor kan et lille Spøg Dig saa forbittre?
Tillad —

Elvire, høit.

Et Spøg, og altid Spøg, og saa fremdeles!

Berline opmærksom.

Et Spøg, Hr. Cavalier!

Juan

til hende, affides.

Hun er fra Staden,

En af de Damer, som jeg nævnte nys,
Skabt, at forstyrre trofast Elskovs Lykke.

Elvire.

Hvad han end siger, troe ham ikke Nige!
O! Lad den Angst, som perler i mit Øie,
Glenkiobe Dig det Røe, han vil forstyrre.

Troe ham ei, hvad han monne sige,
Viid hans Flamme forgdaer heel brat,
Troe et Hierte, som var hans Rige,
Han det grusom har forladt!

Hør ham ei, hvor sødt han taler;
Fløj hans falske Favn, o Nige!

Tbi med Solen hans Længsel daler,
Da forvandles alt til Nat!

Troe det Hierte, som var hans Rige,
Han det grusom har forladt.

E 2

Hun griber Berlines Haand.
Hvor er dit Hiem?

Berline

angstlig, peger paa Haugen.

Ik! der, det er min Brudgom!
Forklar — ?

Elvire

drager, hende hurtig ind med sig i Haugen.

Saa kom, tak Himlen for din Frelse.

II.

Juan allene.

Han staaer forbittet i bybe Tanker.
Fordømt! skal alle mine Planer svande
Paa dette Skier? ak! fra det Dieblis
Jeg hende saae igien, slog tungt mit Hierte.
I hendes Die brænder der en Ild,
Som om et Væsen fra en anden Verden
Bestalte det. Hvad nu, Juan! du drømmer!
Et Slumpetræk skal ei min Siel besetre!
Vort mørke Skie! jeg atter er mig selv;
Det koste hvad det vil, jeg gaaer til Maalet.
Det Brnst, hvori al Elvets Flammer lue
Saa vppigt, som i mit, formaaer den Hindring,
Som Kræfter svage, dødsige Naturer,
Ei i sin Middags-Sommerflugt at standse.
Vil gaae, men møder

I 2.

Ottavio og Anna.

Ottavio.

Dig søgte jeg, min Ven! har du alt hørt — ?

Juan.

Desværre alt! Jeg vilde just gaae til Dig.
Formodentlig din Klæbne Brud? (nærmer sig hende)
Tillad mig —

Ottavio.

Ja! (forestiller ham) Don Juan, min Ven! som
jeg saa ofte
Har nævnet Dig! min Vaabenbroder, ved
Anna hilser.

Hvis mægtige Forbindelser jeg haaber
At faae opdaget set den feige Morder.
Ei sandt! du nægter ei din Ven din Bistand?

Juan.

Jeg ilte for at byde Dig min Hielp;
Men hemmelig, min Ven! lad os anstille
Vor Efterforskning, jeg bli'r ikke rolig
Før jeg er kommet paa det rette Spor.

Ottavio.

Jeg veed min Klæbne ligger Dig paa Hjertet.

Anna.

O! hvilken Røst!

Juan

nærmer sig, hende.

Lillad mig, skønne Donna!
Først at bevidne Dem, hvor dybt jeg føler
Hiint store Tab. O aftar disse Taarer,
Saa i den Elstes Arm et Løve mod Skiebnen.
Min Iver for at hævne Dem maade være
Paa min Henatvenhed den første Prøve;
Maaskee min Ungdoms-Vens saa skønne Brud
Da skænker mig et vilere Bekjendtskab.
Elig, er der intet Tegn, som kunde røbe
Den Nedrige? Har han et efterladt sig. —
Han bliver Elvire væk og standser forbausset.

13.

De Forrige, Elvire.

Elvire

Her hurtigt imellem Juan og Anna.
Flye for den Falskes glatte Ord,
Hans Tale er' en Blod!
Givt stedse paa hans Læber boer
Farlig den er, men sød!

Ottavia og Anna

affides til hinanden.

Seer du den Skjønnes ædle Gang!
Der Blik hun paa os slaer!

Hvor hendes Smertes dybe Klang
Mig dybt til Sielen gaaer.

Juan

Her forlegen hen til dem, halv høit.

O See! af Vanvid hildet,
Forvildet Diet brænder!
Jeg denne Dame kiender;
Forvildet Diet brænder,
O! fra sligt Syn dog gaaer!

Elvire.

Jeg her en Varsels-Engel staaer,
Thi mærk mit Ord og bliver!

Juan.

Bort fra sligt Syn ser river!

Ottavio, Anna.

I Evid mit Hierte staaer!

Elvire.

Jeg her en Varsels-Engel staaer
Thi bliver —

Ottavio, Anna.

Dulgte Røster, i Brøstet sig hæder,
Trost og Medynd den Lidende kræver!
Si tilbage Fan Hiertet sig drage,
Dette Væsen bedrager os ei!

Elvire.

Angest, Angest i Barmen sig hæber!
Ak! den er til dens Qualer for snæver!
Som et Varsel, det Gud monn' behage!
At bestandig ledsager ham jeg!

Juan.

Bange Kyster i Brystet sig hæber,
Mod min Villie jeg barnagtig bæber;
Bort du Plage! jeg vil et forsage!
Her jeg længer fordrager dem ei.

Ottavio.

For jeg veed du os ei sviger,
Flytter ikke jeg et Fied.

Anna.

Hendes Ansand, det hun siger,
Kober ei Affindighed!

Juan.

Hendes Vanvid meer kun siger,
Lades hun ei her med Fred!

Elvire.

Fra mit Forsæt et jeg vilger,
Brister Hiertet end derved!

Ottavio til Juan.

Altsaa Vanvid —

Juan til Ottav.

See kun det siger!

Anna til Elvire.

Tael, forklar os?

Elvire til Anna.

Han altid sviger!

Juan til Anna.

Har mig, Donna!

Elvire.

Flye hans Smigger.

Ottavio, Anna.

Her vi er i Lovol bestød!

Juan til Elvire.

Etill! hvad har du i Sinde,
til Ottavio og Anna.

Mig dog eders Tillid skænker!
til Elvire.

O! betænk dog min Veninde,
Saa du styrter mig og Dig!

Elvire.

Du ei meer skal Ufskyld haane!
Jkkun det mit Sind betænker;
Fordrer du jeg dig skal skaane,
Grunne! har du skaanet mig?

Anna, Ottavio.

Hvor han smigrer, hvor han blegner,
Diet han til Jorden sænker,
Hvis hans Færd et Falskhed eger,
Kiender jeg ei Falskheds Svig!

engang.

Juan

som har braget Elvire til Siden.

Elvire! vil du stebse da fordomme
Mig uden Forsvar? Har du et tilbage
Den mindste Gnist af Kierlighed og Medynk
For din Juan?

Elvire.

O Menneske!

Juan.

Et Forhold,

Imellem mig og denne Dame, rev mig
Fra Dig! Hør kun: dog, her er ikke Stedet.
Ettant blot mig to Minutter i din Boelig,
Og din Juan skal freimstaas reen som Solen!
Kun dennegang endnu, hav Lid til mig!

Elvire.

Velan: end denne Gang; jeg vil dog høre.

Juan

i det han gaar med hende.

Tak Elske! Tak! (til de ødelige) Jeg kommer snart
tilbage,

Da mine Venner! er jeg ganske Evers.

14.

Anna, Ottavio.

Anna

høist forbauset.

O Skjæbne! Er det muligt?

Ottavio.

Du forfarbes?

Anna.

Ja! det er ham! jeg tvivler ikke længer.

Ottavio.

Forklar mig, hvem?

Anna.

Min Faders Morder!

Ottavio.

Hvem?

Anna.

Din falske Ven! jeg tvivler ikke mere;
Hans Gang, hans Stemme, alt, ja selv hans
Smilger

Har røbet ham. Al! alt for dybt indpræntet
Jeg bærer her et Vidne i mit Hjerte.

Ottavio.

Umæeligt!

Anna.

Nei! ham er det; trods hans Masse
Han nu er røbet; ak! jeg har fortalt Dig
Hvor lumst han ved sin Udfærd mig bedrog.
For Dig jeg tog ham, da — O, Havn! min Elste!

Ortravio.

Ha! var det derfor, at han sneg sig ind
I min Fortroelighed, alt fra den Time,
Da først jeg viste ham min Brud i Kirken?
Den Suedige! derfor undgik han listig,
At lade sig indføre hos din Faders.
Men hvad Bevi's? Ha! neppe kan jeg troe det.

Anna.

Bevi's! her staaer det skrevet; hør mig: Sikkert
Den Donna, der forlod os nys, hvis Vanvid
Han saa forlegen listig foreholdt os,
Som vi, er Offer for hans Troløshed!
Maaskee har Himlen naadig viist os hende
Blot som et Redskab til den Falskes Straf.
Kom! lad os ile flux i hendes Spor,
Og naar for os da ligger klar hans Brøde,
Vi skal i tro Foreening søge Havn.

Af alle Forræd're
Han haardest bør bøde,
Bed ham saae jeg bløde
Den bedste blandt Fædre.

O! lov mig at møde
Med Sværdet hans Harn.

Endnu ved ham klæber
Det Blod, vi saae rinde;
Ditt Eed du Dig minde!
Først, naar du ham dræber,
Min Siel kan forvinde
Sin flammende Harn.

Ottavio.

Ja! kom min Elste! vi vil søge hende,
Et Ord kan mueligt give os Oplysning.
Men hvor? dog Mod og Uforsagthed kun!
Hvis det er ham, er Jordens Hævn for liden.
de gaae.

15.

Juan. Juan fra den anden Side. Leporello.
Leporel strax efter, fra Haugen.

Juan.

De ere borte alt; nu bestobedre!
O! hvilken Krydsen af Intriger møde
Paa denne Dag. O! hvilken munter Kamp!
Hvad Nydelse er ei i denne Krydsen!
Med Uroe, men med Mod at styre alt,
Og dog tilfødst hver Hindring at besetre.

Leporello kommer Lurende.

Du Herre! Jeg har længtes; hvordan slap De
Vel denne Gang? Jeg vædder hun blev narret.

Juan

med Alvortlighed og Strængbed.

Hvem narret? Karl! tael ikke saa forvoven.
Elvire er en from og dydig Dame,
Hvis Eldelser har sonet hendes Brøde,
Og omvendt dette Bryst til Gud og Himlen.

Leporello forbauset.

Hvad nu! er det min Herres salig Fader
Som taler?

Juan.

Ingen Spot! dog har jeg Synder
Et selv forarget denne svage Siel!
Tilgiv du mig, min stakkels Leporello,
Og see i mig et sørgeligt Exempel,
Hvortil man føres kan af vilde Sandser.

Leporello uvte.

Ei! Herren seer dog just ei ilde ud.

Juan.

Tael et saa frækt! vend Dig til Gud om Naade
Mens det er Tid; at! selv jeg stod paa Nippet
At styrte ned, dybt i en bundløs Afgrund,
Da . . .

Leporello.

Al Herre, tael! at jeg kan og omvendes.

Juan.

Da Gud tillod en pludselig Forandring
At skee i denne Varm. Elvires Fremhed,
Har reddet mig. Taus og forvirret, uden
Den mindste Kraft til Pægn, stod jeg for hende,
Ehi Himlens Ild oplyste hendes Blik.
Jeg tilstod alt, anraabte hendes Medsyn
Og Forbøn bløstet; Hun tog mig til Naade.
Naar Nattens sorte Iltg udbreder sig;
Vi samles atter for at bede sammen.

Leporello forundret.

At bede! Zaa! munter. Ei Herre! husk vort Bryllup!
Zerlines søde Smil!

Juan.

Nu! lad dem moere
Sig i uskyldig Fryd! mit Dyrst, end sødgt
Mod Fristelser, vil ei dem gaae smøde.
Jeg sætter ei min Fod i dette Laug,
Det har jeg hellig lovet min Elvire.

Leporello.

Za saa! affides. Mon det og skulde være Alvor.
Nu, sig Forandring er just ikke uhørt. høit.
At! Herre! De har rørt mig indtil Tærer.

Juan.

Bereed Dig til at følge mig i Aften.
Du Synder ogsaa skal for hende knale;
O! maae det lykkes og at redde Dig!

Leporello.

At redde mig! derpaa jeg tvivler ikke;

Jeg er tilbøielig til godt, som ondt.

Elvire bliver altsaa dog min Frue?

Juan.

Din Frue, Karl! O! svage, blinde Daare!

Troer du een Synd kan sone ud en anden?

Fræk rev jeg hende ud af Himlens Arme,

Til Gud det bar mig hende atter giv,

Samt mig, mig selv. Jeg træder i et Kloster.

Leporello.

De Herre!

Juan.

Himlen har mit Lovte alt.

Følg mit Exempel, vakre Leporello!

Lad min Elvires Ord paa Dig og frugte,

Imens jeg har en anden Synd at sone.

Leporello.

En anden Synd?

Juan.

For Dig jeg dølgger intet.

Hør kun hvor Himlen selv har styret alt:

Jeg traadte neppe i Elvires Voelig,

Før, tænk Dig min Forundring, jeg opdaged,

At det var det, jeg havde seet den Slut,

Til hvem mit Die lønlig havde beilet,

Og at hun var Elvires Kammerpige.

Leporello med Ahnelse.

O! Skulde nu . . ?

Juan.

Mens nu Elvire taler

Min Kiære! til dit Hierte, iler-jeg
For at omve de dette unge Barn,
Hvis Blik har lært mig, hun er Verdens Slave!
Forstaaer du?

Leporello.

Uf! — Ja nu er Gaaden løst.

Juan munter.

Du kiender, haaber jeg, nu vel din Rolle.
Mens nu Elvire beder for min Lykke,
Jeg lønlig til vor Bryllupsfest vil ile.
Kom! hurtig nu! Lad alle Glæder smile.

Kiørlige Druer,
Kiørligheds Luer,
Altid befriger
Vældig mit Bryst!
Kampen de volde,
Kiæft vi udholde!
Kødrende Vigier
Bring til en Dyst!

For Fred er sluttet, jeg Pladsen ei viger!
Smigger og Sukke,
Driftige Blikke

Vel kan oplukke
Fiendernes Bryst!
Det modstaer ikke
Baabnens Dyst!
Er det først aaben
Bed hiine Baaben,
Hiertet mig bliver
Let underlagt,
Bed Kyssets Magt!
Og overbundet
Fængslet og bundet,
Alt det giver:
Ehi det er svagt!
Kampen J holde,
Kiækt vi udholde!
Rødmende Piger!
Vær ei forsagt,
Stiandt overbundet
Fængslet og bundet,
Alt Hiertet giver:
Ehi det er svagt.
Smigger og Sukke,
Driftige Blikke,
Mægter at slukke
Modstandens Magt!
Og overbundet
Fængslet og bundet
Alt Hiertet giver,
Ehi det er svagt.

De gaae ind i Haugen.

16.

Bærelse hos Elvire.

Elvire, Ottavio, Anna.

Elvire.

Gud, er det mueligt! er saa dybt han sunken?

Ottavio.

Ja! Deres Skiæbne ender alle Tvivl!

Anna

omfanner Elvire.

Gior eet med os, bedragne arme Pige!

Det stærkeste Beviis mod ham er du;

Det er din Pligt at sælde et Uhyre.

Elvire.

Men om I dømte Feil? O Gud! mit Herte!

Hans Redning nyelig var min Siel saa vis;

Her for min Fod, han udgiød Aingers Taarer—

Ottavio.

O! troe ham ei! See! selv det høie Forsyn
Har traad i Forbund med os til hans Straf;

Det er ei Hændelse, at mine Folk

Just mødte ham, da han gif herudfra,

Og viiste os den Boepæl, som vi søgte;

Ei Hændelse, at een af dem har seet

Den Bondehøitid, som han foranstalter.

Elvire.

Han kommer der ei selv, det veed jeg vist.

Anna.

Han kommer der, der vrimler so af Piger!

Ottavio.

Lad os anstille et Forsøg! i Masket
Vi alle tre vil være der tilstede,
Og hvis han ei frembyder det, min Donna!
Et klart Bevittis paa al sin Troeløshed,
Saa love vi, at drage os tilbage,
For ikke at forstyrre Deres Lykke,
Indtil vi faae af Himlen nye Tegne.

Anna.

Belan! men om, som vist jeg troer og venter,
Hans Sind omdager sig i nye Rænker;
Da Donna! da forglem det falske Hjerte,
Og hør med mig min Fader raabe Hævn.

Ottavio.

Retfordrat, redeligt vi saa gaac frem;
Sik Overtydning vil vi Dem kun lede.

Elvire

efter nogen Kamp.

Min bange Siel, selv fordrer saadan Prøve,
Jeg følger med! jeg lover Hævn, ja Hævn!
Min Død jeg lover, hvis han atter skuffer!
Jeg følger med. — Er I nu tilfredsstilte?

Anna omfavner hende.

Anne.

J mig har Gud Dig skænket, en Veninde;
Forglem ei det.

Ottavio.

Snart hente vi Dem, Donna!
De gaae.

Elvire eene.

Hvad har jeg gjort? hans Død har jeg besvoren!
Din Død, Juan! — Nei! Nei! jeg saae din
Anger.

Din Taare var som Balsom paa mit Hjerte,
Der lagte mine Saar, og mig forliigte
Med Gud igien. — Vee mig! om det var Falsk-
hed! — vilb.

Da er han intet menneskeligt Væsen;
Da, Himmel! o! da er min Qual din Seier!
Da maae jeg ofre dette svage Liv,
For at udrive brat hiin Aand fra Dybet,
Uk! af det Støv, som skabtes i Guds Billed.
Gaaer fortvovlet.

13.

Haugen ved Don Juans Gaard. Fronten af Bygningen
med en Balken. Ved Siden en Bousquet med et
Pakkelysthuus. Bønder og deres Fruentimmer,
om hinanden i glad Forvirring fladde, drikke,
spøge, larme. Foran gaaer Masetto fortreidelig
omkring; Berlin følger ham i Hælene. Tusmørke.

Berline.

Masetto! hvor dog!

Masetto.

Lad mig gaar.

Zerline.

Saa vranten ei, alt skal jeg Dig fortælle. O, vær dog

Masetto.

Jeg har hørt nok! kom den fornemme Dame
Ei over Dig, da — jeg gidder ei sagt mere.

Zerline.

Sandt nok! han loved Guld og grønne Skove;
Men troede jeg ham? hvad? O! om du vidste
Hvor han har spistet mig, og hvad jeg afflog!
Naa! giv mig Haanden smukt nu til Forliig.

Masetto.

Jo! nu forliig's vi strax! Jeg gjør det ikke.

Zerline.

O Gud! sig Trætte paa en Bryllupsdag.
Hvor kan du være mod din Brud saa grusom?

Føel kun, hvor mit Hierte banker,
Alting, alting vil jeg lide,
Laalig, som et Lam der vanker
I dens Spor, som det har kjær.
Trofskab er

Dette Hiertes beste Værd!
Hvi vil Du det sønderlide?
Hvorfor vrede's i Utide?
O! du Haarde! burde vide

Hvor din Harm, dybt gaaer mig nær.
Mig forstode,
Uden Brøde?

Masetto giver hende Haanden.

Nei! du vil mig ei forstode.
Ja! jeg seer i dine Blikke,
At du mig forkaster ikke,
At jeg er Dig atter kjær.

De omfavne hinanden.

Juan udenfor.

Gjør alt istand! bring Viin! lad intet mangle.

Zerline farer sammen.

O! Bee! der kommer han!

Masetto.

Du lad ham komme.

Jeg haaber dog —

Zerline.

Begynd dog nu ei atter.

Masetto.

Nu! mine Dine skal jeg have med mig.

Hurtig, hurtig! jeg vil snige,
Før han kommer, mig tilside;
Ekiult jeg sikkest faaer at vide,
Om han smidske vil paa nye!

Zerline.

Bedste, Bedste! troe Din Pige!
Der vil blive nyt Spektakel

Er du borte; O! jeg Stakkell
Allerbedst det er at flye!

Masetto.

Han kan, hvad han vil forsøge!

Zerline.

Lad min Bon mig ikke spille!

Masetto.

Jeg skal lære ham at spøge!

Zerline.

Du fortryder det forsilde!

Masetto.

Eaa, det skal jeg aabenbare,
Om du altid var mig troe.

Han stuler sig i Bousquetten.

Zerline.

O, du Haarde! kun i Fare
Styrter du os begge to!

18.

De Forrige, Juan omklædt, Leporello.

Juan.

Op til Fryd! Ei værer lade,
Sorgen huses ei herinde!
Søde Glæde! vær Vertinde

Ved vor overgivne Fæst!
Vinea blinker, Glæden vinker
Synger, dandser, leer og blinker!
Den meest glæde blandt de Glæde
Er i Dag min beste Gæst.

Chor.

Vinen blinker, Glæden vinker
Synger, dandser, leer, og blinker
Den meest glæde blandt de Glæde
Er den allerbeste Gæst.

Leporello fører dem syngende ind; Juan holder
Berline tilbage; hun slipper fra ham
i Trængselen, men kommer strax frem
igjen; imedens leder han om hende blandt
de ødige, og gaaer ud med dem, men
kommer strax efter tilbage.

Berline

endnu alene, nærmer sig Bousquetten.
For hans Die let mig' dølger
Disse Skyggers tærte Grene!

Juan

Kommer; hun vil flye, han holder hende tilbage.
Flye kun Pige! Jeg dig følger;
Af min Arm du Dig ei snoer!

Berline

søger at rive sig løs.

Gud! Jeg ængstes! lad mig eene!

Juan.

Hvor din Barm dog hæftig vælger!

Zerline.

Lad min Taare Dem dog røre!

Juan.

Vilde du min Bøn kun høre:

Hist i Lunden,

Snart forsvunden

Jeg Dig lønlig den betroer!

Zerline.

Nei! naar Solen er nedrunden

Sætter jeg ei der mit Spor.

Juan drager hende hen mod Bousquetten, Mas-
setto træder frem.

Juan forbauset.

Masetto!

Masetto.

Ja! Masetto!

Juan.

Hvorfor saa eensom? Stig!

Sec kun, hvor purpurrøde

Den Huldes Kinder gløde

Af Længsel efter Dig!

Masetto

tager ganske tør Zerline under Armen, og bukker.

Hvis Herren det gefaller —

Juan.

Ja! kom os Glæden kalder!
Hør hist dens Toner lyde
Kom, kom, og følg med mig!

Masetto. Zerline.

Afsted! os Glæden kalder!
Vi fælleds os vil fryde,
Vi frygte ingen Svig.

}] paa engang.

] De gaae ind.

19.

Ottavio, Elvire Anna

fra den anden Side, maskerede.

Elvire.

Kom! ei skal jeg forsjage,
Skiondt ved hvert Skridt jeg stælver,
Og tung Bekymring hvælver
Sig tæt om Hiertet her.

Ottavio.

Snart skal vi klart opdage
Den Falskes skjulte Rænker;
Naar allermindst han tænker,
At Hævnen er saa nær.

Anna.

Det Mod vi skal forjage,
Som gav ham Kraft at dræbe,

Da skal hans falske Løbe
Ei lokke Dyden meer.

Musikken i Dandsesalen begynder med Menuet.

Leporello

Kommer ud paa Ballonen, han raaber ind i Huset.

Forbi tre Masket drage

Saa glimrende, saa herlig!

Jurn

Kommer ligeledes ud.

Hurtig! Indbyd dem kjerlig;

Her Nam til alle er!

Han gaaer ind iglen.

Ottavio. Elvire. Anna! affides.

I Mafsyn, Blik og Stemme

Hans Svig, man kan forhemme!

Leporello.

Pst! Pst!

I smukke Masket hist! Pst! pst.

Anna, Elvire affides.

Himlen os fører!

Ottavio høit.

Lael kun, jeg horer.

Leporello.

Eil Val, om De behage

Indbyde. vi dem her!

Ottavio.

Slig Godhed dybt os rører,
Kom! lader os indtræde.

Leporello affides.

Nu i min Herres Glæde.
Der mangler intet meer!

gaaer ind.

Ottavio. Anna.

Snart Hævn mod Himlen siger
Din svare stærke Røst.

Elvire.

Bedragne Flamme viger!
Fyld Hævn det svage Bryst!

}
paa
engang.

De gaae ind i Huset.

20.

Dandsesalen; paa hver Side en Cabinetdør; i Baggrunden tre Pulter, bag hvilke Musikantere. Skiankebord.

Juan, Leporello, Masetto, Zerline.
Bønder og Fruentimmer, Betientere, som
varte op.

Juan.

Snøe jer, Piger! i hvirvlende Rader!

Leporello.

Knøse! viis, I har Bakkus til Tæder.

Begge.

Eder Venus sit Rige oplader
Køb nu dristig Gudinden sin Krands!

Juan.

Viin herhid! Orchade!

Leporel til Zienerne.

Kom, skænk dog.

Masetto

til Zerline adbarende.

O! min Pige! betænk dog!

Masetto. Zerline affibes.

Her Forsigtigheds Waaben ei skader!

Alt! saa mangen gif sorgfuld af Dands.

Juan

hemmelig til Zerline.

Hvor du bludser! du sunklende Stierne!

Zerline river sig løs.

Alt for god.

Masetto ærgerlig.

Atter Fluier i Ho'edet.

Leporel

i Forbigaaende til Zerline.

Hvilken God! hvor jeg kysfed den gierne!

Masetto.

Kys du! hastig forgaae skal dig Modet!

Zerline.

Min Hr. Brudgom nu suurmuler atter,
Atter maae jeg ham stille tilfreds.

gaae hen til ham

Juan. Leporello.

Vore Anslag Hr. Brudgommen fatter,
Aldrig forlader hans Die vor Kreds.

Masetto fortreden.

Smil kun du falske! nu er du tilfreds.

paar engang.

21.

Elvire. Anna. Ottavio træde ind.

Leporello gjør Plads.

Velkommen, Skionne! værer,
Her intet skal I savne!

Juan.

Her sporges ei om Navne,
Kun maae man Glæden savne,
Enhver hos os er frie!

Ottavio. Anna. Elvire.

Vort Hierte stille bærer
Den Tak, som boer deri!
Ja her er alle frie!

Juan til Leporello.

Lad høit Musikken tone
Og Dandsens Rad fremstige!

Adskillige Par træde op til Menuet; det første Orchester paa Theatret spiller den. Under dette begynde andre at danse Engelsk; det andet Orchester paa Theatret spiller tillige Engelskdansen. Siden begynde andre at vals, og det tredje Orchester paa Theatret spiller Valsen paa samme Tid, som de første. Ved Juans første følgende Vid stiller Juan sig op med Zerline, og danser Menuet med hende ved den Side, hvor Kabinetsdøren er. De tre Damer gaar spændende omkring. Masetto gaar fortredelig spionerende ved en Side. Leporello søger idelig at bestaaftige ham. Juan til Zerline:

Du Rose, Festens Krone!
Kom sving Dig, Bryst mod Bryst!

Leporello til Zerline.

Fortroe Dig til hans Blikke!

Elvire som kiender hende.

Igien den arme Pige!

Anna.

Den Arme!

Ottavio.

Køb os ikke.

Juan i Dansen Leporello.

Hvad Lige har vor Lyst!

Masetto ærgelig.

Hvad Lige! Hvad Lige!

Hvad Lige har min Lyst!

Juan til Leporel med et Bink.
Masetto staaer saa eene!

Leporello tager fat paa ham.
Hvi staaer du saa aleene?
Kom! vals med min Kiære!
Rast, rast i Rækken ind!

Juan i Dansen til Berline.
Vil du mig vel formeene
At kysse Glut! din Kind?

Masetto til Leporello.
Lad han mig bare være!
Her falder det andet Orkester ind med En-
getskbandsen.

Leporello.
Saa vals dog som jeg beder!

Anna affides.
Han smigrer den Meeneeder!

Ottavio. Elvire affides.
Sie, du mit vilde Sind!
Her falder det tredje Orkester ind med Bassen.

Leporello til Masetto.
Saa vals dog som jeg beder,
Trød rast i Raden ind!

Juan

nærmer sig i Dandsen Kabinettdøren, til Zerline.

Bort uformærkt vi svæve.

Masetto

som holder Die med hende.

Zerline! til Leporel Slip dog.

Juan

aabner Kabinettdøren.

Kom min Pige.

Zerline

som hurtigt bliver draget ind.

Hielp Himmel! See mig bæve!

Leporello.

Nu vil først Larmen stige.

Anna. Elvire. Ottavio.

Fiernt høre vi sig hæve

Alt Hødens Hvirvelvind.

Leporello løber ud, efter at han først under følgende Strophe har paa et Tegns af sin Herre faaet Masetto om paa den modsatte Side, og søger, saa meget mueligt at dække ham for Selvbet. I det Zerline i Dandsen nærme sig Døren, griber Juan hende og drager hende ind. Zerline striger i Kabinettdøren.

Zerline.

Hielper! redder! hør mit Skrig dog!

Elvire. Anna. Ottavio.

Chor.

Gud; Zerline! hvor? O! siig dog!

Masetto.

Min Zerline! min Zerline!

Zerline inden for.

Her! O! Jammer!

Elvire. Anna. Ottavio.

Chor.

Her det er i dette Kammer!

Sprænger Døren! Vold os egner!

Zerline indenfor.

Iser dog til Hielp! jeg segner!

Anna. Elvire. Ottavio.

Chor

i det de bestorme Døren.

Veien kun med Magt betegner!

Døren bliver sprængt, Juan kommer ud med
Leporel i Haaret; dragen Kaarde i den
anden Haand. Zerline bleg, udflaaet
Haar.

Juan fører Leporello frem.

See den Ridding! hans er Broden!

Strax jeg ham betale vil;

Hid Forvorpne! modtag Døden!

Leporello knæler.

Mig Medynk skænker!

O! blot betænker,

At Elstobs Rænker —

Ottavio.

Herre! Spar Dem dette Spil!

Elvire.

Ik! han er bestæd i Noden!

Ottavio. Anna.

Nu er du bestæd i Noden,

Maalet er du kommen til!

de demastere sig alle tre.

Juan forbauset.

Gud, Elvire!

Elvire.

Ik! som græder.

Juan.

Don Ottavio!

Ottavio

stiller sig hen for ham stolt.

Her fremtræder!

Juan.

Hvor uventet!

Chor

alle uden Eloire og Reporel.

Ja Forræder! Ja Forræder!
Uden Maske frem Dig stil!

Juan.

Fast mit Hoved er bedøvet,
Men en indre Røst jeg lyder;
Ei mit Mod jeg er berøvet,
Alle Farer trodses jeg!

Reporello.

Sind og Sands er mig bedøvet!
Alting, alting jeg fortryder,
Modet er mig brat berøvet,
Dog er jeg uskyldig! jeg!

Chor af alle de øvrige

uden Eloire, Reporello, Juan.

Stæls nu, stæls nu brat Forbryder!
Her vi staae foreenet. Flammen
Om dit Hoved nu slaer sammen.
Nu din Løn undgaaer du ei!

Juan.

Lorden. Løn.

Ha! saalange Hiertet banker,
Bent ei at jeg bleg forstummer,
Jeg af Lynet Funke sanker,
Modets Ild skal redde mig!

Leporello.

Ja! saalønge Hjertet banker,
Haab ei at han bleg forstummer,
Han af Lynet Funke sanker,
Ganske vist befrier han sig.

Chor af alle de øvrige.

Skæls nu, skæls nu brat, Forbrøder!
Hør: hvor Himlens Torden brummer;
Rædsomt den din Straf bifalder,
Skrald i Skrald den Hævn Dig stralder,
Nu dens Lynslag rammer Dig.

Døkket falder.

A n d e n A k t.

Gaben fra første Akt. Aften.

I.

Don Juan. Leporello.

Juan.

Bliv kun! Du var dog
Mig altid med.

Leporello.

Nei! nei! man har dog
Sambittighed.

Juan.

Du bort da vil nu?

Leporello.

Jeg maae dertil nu!

Juan.

Bliv dog min Kiære!
Hvad kan Du klage?

Leporello.

Maae jeg ei bære
Angst Prøgl og Plage!

Juan.

Vær dog ei tosset
Det er jo Spas.

Leporel

Jeg er for klodset
Lil sig Strabats.

Leporel vil gaa.

Lev altsaa vel!

Juan.

Saa hør dog Leporello.

Leporello.

Jeg hører intet meer.

Juan

ryfter Børsen.

Aldeles intet?

Leporello

stanser og vender hovedet over Skulbrene.
Jo, jo! en dæmpet Lyd kan jeg fornemme.

Juan.

Nu, kom da hid.

Leporello

nærmer sig ham.

De har den Gave, Herre!

At drage Hjerter til Dem mod der' Villie!

Nu vel! jeg vil forsøge det endnu,

Skønt jeg bør troe, De staaer i Pagt med Fanden.

}
paa
engang.
}

Naar alle sværge paa vi er fortabte,
Vi gaae omkring saa frie, som Fugl i Luft.

Juan.

En ringe Sag! Du Slynge! frøb i Skiul,
Og overlod til mig at trodse Hoben.

Leporello.

Var Skylden min? Jeg faldt i Afmagt Herret
Jeg har en svagelig Constitution.
Skæk virker paa min Siel, som Balmueblomster,
Og dysser hver en Livskraft ind i Søvn.
Gud være lovet, da jeg atter kom mig
Var Huset ryddeligt og Faren over.

Juan.

O! hvad er Fare vel? Ikkun et Navn
Foruden Maat, naar man det ikke frøgter.
Hvad kunde de? Ministeren er min Onkel.
Fra ham, jeg vidste vel var ingen Ordre
At gribe mig. Jeg skulde overraskes,
Bedsves, og af Frygt tilstaae min Brøde;
Det var den kloge Plan, jeg har forspildt.
Hvormed beviser Don Ottavio
Det Drab, hvorom han vover knap at ynte
Et Ord endnu? Den Tummel med Zerline
Og Bondesværmens Støi, jeg leer kun ad.
Elvires Stemme har alene Vægt,
Men svag med Hævn og Kierlighed hun strider,
Og halv vanvittig tiener ei til Vidne.

Leporello.

Men ved hvad Under blev da Stormen adspredt?

Juan.

Jeg lod dem stæie ud, imedens jeg drog
Behændig min Elvire til en Side;
Endnu engang fortrød jeg mine Synder;
Kold hørte hun paa mig, men dog alvorlig
Tilstod hun mig endnu en Sammenkomst,
Thi den var vigtig, sagde hun, for begge.
Ottavio ved hendes Tausshed kuffet
Selv afbrød klog sin Bruds forvovne Ord.
Jeg lod Dem føle Bertens Aet, bevæbnet
Fordrev snart mine Folk de galne Vænder,
De andre fulgte med en Hoben Trudfler.

Leporello.

Men disse Trudfler Herre!

Juan.

Frygt dem ikke.

Bliv de alvorlig, som jeg ei formoder,
Nu vel! saa givre vi en hurtig Reise.
Men Tiden gaar. Saavidt jeg har formærket
Har min Elvires nye Veninde taget
Den Svage hjem med sig, saa er hun bedre
Et Hævnenes Medskab, ganske i der' Haand.
Imedens nu den lille Kammerpige
Maar passe Huset; og jeg troe bør vente
Hver Aften her, det mig bestemte Stævne,

Jeg høflig vil fordrive hende Tiden;
Men at jeg ei skal uforsigtig robes,
Saa lad os bytte Dragt, her er min Kappe
Giv mig nu din igien, samt Hat og Maske.

Leporello.

Hvorledes Herre!

Juan.

Hurtig, som jeg siger.

De klæder dem om.

Din Lykke vil jeg gjøre, Leporello!
Tilbeile Dig en klerlig Brud!

Leporello.

Jeg takker.

Juan.

overgIVEN.

O! sliG en Tanke driver bort hver Frygt!
Mit Element er smukke Pigers Favntag;
Deri jeg lever, som en Fisk i Vandet.

Han gaaer hen mod Huset.

Leporello.

Jeg derimod, jeg gaaer som Blye til Bunds.

Juan

springer hen til ham.

O! see kun! see! Mig smiler Lykken gunstig!
Alt aabnes Vinduet mod min varme Længsel.

2.

De Forrige! Elvire.

Elvire i Binduet.

O, Hierte! maane du kiobe
Din Havn med tusind Qvaler?
Var taus, du ingen røbe
Du ham endnu har kjær.

Leporello sagte.

St! hör' De, hvem som taler.
Kom lad os bort os skynde.

Juan

sagte til ham.

Bort Spil; vi strax begynde!
Staae ganske stille her.

Han stiller ham foran, og sig bag ved. Derefter høit.

Elvire! Engel milde!
Vel er min Anger silde —

Elvire

overrasket.

Nu Himlen sig forbarne!

Juan.

Af! let kan sig forvilde
Det endnu svage Bryst!

Elvire.

Af! hvilken Strid og Smerte
Haardt mødes i mit Hierte!

Leporello affides.

See til, om ei den Arme
Nu atter troer hans Trost!

Juan.

O! see min Angers Qvide!
Tilgiv du mig, du Blide!
Ja! dette Haab at nære
Er mig en salig Lyst.

Elvire.

Jeg snilde Hylker, ei Dig troer!

Juan.

O! troe mit Ord!
Blid da Grumme! hvis du hør ei,
Rædsomt dser jeg,
Stiænk! o! stiænk mit Hierte Trost!

Leporello affides.

Kan! Arme! du ei lære
At flye saa falskt et Bryst!

Elvire.

Boldsomt mit Hierte hæver,
Der Tvivl og Haab sig hæver,
Dets Flamme's Almagt binder
Min Stiæbne til hans Spor!

Hun gaaer fra Vinduet.

]}
paa
]}

Juan affide.

Hun i Uvisshed svæver;
Hvor lidt dog Hjertet kræver!
Saa det sit Had forbinder,
Blot ved et tierligt Ord!

Leporello.

Hvor lidt dog Hjertet kræver!
Naar Haabet der sig hæver,
Da Flammens Almagt vinder,
Og blind den Falske troer.

engang.

3.

Juan. Leporello.

Juan.

Jeg vædder at hun kommer ned, for Fanden!

Leporello.

Afsted, afsted!

Juan

standser ham, i Tanker.

Nei bic! at bringe hende

Nu til det yderste kan være farligt.

Bliv Leporell! og spil Du kun min Rolle!

Leporello.

Jeg! mange Tak! kan jeg gaae for en Herre

Af Stand, som De? desuden blot min Stemme —

Juan.

Med Masken paa? Frygt ei, hør kun taalmodig;
Svar bare lidt, og kommer du i Rntbe,
Saa stoel paa mig.

Leporello.

Paa Dem! (affides) Gud vær' os naadig!
(høit)

Men hvad kan vindes herved?

Juan.

Jeg erfarer
Dog hendes Stemning; mueligt hun ei heller
Sig vover eene ud, foruden Nigen;
Desuden — Et! der er hun, nu forsigtig.
Han drager sig tilbage mod Baggrunden.

4.

Juan. Elvire. Leporello.

Elvire

nærmer sig Leporello, roelig, men mat, i synlig Kamp.
Forgiæves har jeg stridt, Juan! din Fare
Har overvundet min Beslutning.

Leporello

med forstilt Stemme.

Donna.

Elvire

med stedse stigende Affect.

Afbryd mig ikke; svagt er kun mit Hoved,
Og meget maae jeg sige Dig til Afsked!
Troe ei jeg elsker Dig, Juan! din Falskhed

Er aabenbar. Jeg hader Dig, Du Morder!
Nu veed jeg alt, jeg seer din heele Skiæbne.
Og om min Mund end fører Elskovs Sprog,
Saa troe den ei; — troe ei mit vaade Dye,
Ei selv mit Hjertes vilde, vilde Slag;
Thi alt hos mig, som Sandserne behersker
Er Dig hengiven; Dig, ja Dig og Døden!
Med Dig, de og skal visne og forgaae!
Min Siel er eene frie! den blev det nys.
Jea bad til Gud! fortvivlet og afmægtig.
Da fandt jea brat min Friehed i en Slummer,
Hvori jea saae — o Juan! hør mit Syn —
Hør: Himlen taler med Elvires Stemme.
Hun selv forlængst er dræbt, hun er begravet
Med samt sin Kierlighed! kun hendes Aand
Omsvæver vild i Angst for sin Forsører —
For den fremstilte sig nys Annas Fader!
Jeg saae ham blodig, hvid og kold som Marmor;
Han pægte paa sit Saar og paa mit Hjerte,
At! thi eet Synd har giennemstiunget begge.
Han sender mig, Juan! vend Dig til Gud
Om Naade! O! erkjend et himmelsk Forsyn —
Thi Jordens Hævn dit Legem blot kan ramme.
O! hør Du mig! thi vee Dig, om han foramer;
Og komme gjør han, Drømmen aabenbarte
Det for mig! hid han drev mig foran sig.
Der staaer han alt; Juan, Juan! han er der,
Han griber Dig med sine kolde Hænder —
O flye! o flye!

Hun synker afmægtig i Leporellos Arme.

Leporello

holder vende.

Åk! vi er' begge Dødsens.

Juan

nærmer sig, lavt men forvirret.

Er hun afmægtig? Hun maae bort herfra.

J Sandhed! dette havde jeg ei ventet.

Elvire

flaaer Diet op.

Hvor er jeg?

Juan

drager sig hurtig tilbage.

Ha!

Leporello.

For Guds Skyld, fat Dem, Donna!

Elvire

flaaer sine Arme om ham; mat.

Min Juan! Gud! og Du er her endnu?

Jeg saae jo nys at dine Bødler greb Dig.

O! sig mig, er Du frie? har Du utdgaæet dem?

O, Himlen være lovet! Du er reddet!

Jeg sittrede af Angst! tilgiv mig Elskte!

Froe ei, at jeg godvillig angav Dig;

Det var den grumme Don Ottavio,

Hans blege, kolde Brud; hun kiender ikke

De Quers søde Magt, som Du har tændt.

Åh! begge slæbte de mig for din Onkel.
Han saac min Qual, min Strid, min Tilstand.
Juan! jeg kunde ei fordølge den;
Da hørte jeg ham høit forbande Dig!
At kalde paa Bevæbenede, paa Bødler!
O! Væe Dig! Don Ottavio triumpherer!

Juan affides.

Min Onkel! hvad? Hm! det maae undersøges.

Elvire.

Nu overalt de søge Dig! O! Væe mig!

Leporel. angst.

Ja! Væe os! Væe!

Juan.

Hort maae jeg have hende.

Raaber.

Til Hielp, til Hielp! o flygter, flygter hurtig!

Elvire.

Min Juan! Gud! følg med! Dig skal jeg skjærme!
Hun drager Leporello bort med sig uden om
Huset.

5.

Juan eene.

Min Onkel! Skulde — det er ikke mueligt!
Nys selv han gav mig Prøver paa sin Gunst.

Afsted — (standser) i denne Dragt? (let) tidnok
i Morgen!

Seer efter dem.

De gif et ind! — Saa er jo Veien aaben.
Jeg nægter ei, hun har forstemt mig lidt
Med sine Dromme! — bort! Kan hidsig Heber
Saa let, Juan! med Overtree Dig smitte?
Min Uroe maae forvandle sig til Kraft
Bed munter Nydelse! — jeg vil dog prøve
Om ikke nogle sagte søde Toner
Skal kunde lokke huldt min Skønne frem,
Og brat fordrive mig det mørke Lune.

Gaaer hen under Binduet.

Bland Dig i Hjertets Dromme, o kielne Tone!

Vei mildt mod mine Suk den ranke Lillie,
Du aabne Citrar-Klana! dens hulde Krone,
At søde den føier sig i Elskovs Billie.

I Kindens Snee da gløder Purpur-Rodme;
I større Pragt din Skjønhed da skal bramme;
Men vil Du kiende, Slut! al Elskovs Sodme,
Lad mig da ind og deel mit Hjertes Flamme.

6.

Juan. Masetto, Bønder, de ere bevæb-
nede med Pistoler, Flinte og Prygle.

Masetto.

Kun sagte, Børn! her har man seet ham suige
Sig listig om.

Juan affides.

Mon det er mig han søger?

Masetto.

Et! der er nogen; holdt!

Juan.

Det er Masetto.

Her gjelder ingen Spøg; de er for mange.

Masetto.

Der svares ei; pas paa! hvem der?

Juan

kopierer Leporellos Stemme.

God Ven.

Masetto! See god Aften da!

Masetto raaber.

Hvem der?

Juan.

Du kender jo din Ven dog, Leporello!

Masetto.

Ei! see engang! jeg træffer Dig beleiligt;
Det kom mig for Du ogsaa var i Ledtog —

Juan hurtigt.

Smød min Herre! Ja! har Du seet Magen?
Hvor nær var jeg ei ved at miste Livet,
Fordi jeg ilte flux din Brud til Hielp.

Masetto.

Du!

Juan.

Sagte! her han sig i Mørket sniger,
Og pønser sikkerlig paa nyt Bedrag!

Masetto.

Vi skal ham nok betage Lysten; hør Du,
Gjør eet med os; vi vil ham flur paa Halsen.

Juan.

Tov! det er Ord!

Masetto

giver ham Haanden.

Glaae til!

Juan.

Men varlig, Børn!

Maae vi gaae frem; det er en udlært Spitsbub,
Vi paa Soldaterviis maae fange ham.

Masetto.

Ja, ja! Du kiender ham, gjør som Dig synes!

Juan.

Kom, vi vil stille Vagt ud, her og der,
Som strax kan give Teg, saasnart han kommer;
Vi begge blive her. .See kun saaledes.

Bed Slutningen af Sengen har han faaet
dem alle bort, saa han bliver eene med
Masetto.

Den eene Halvdeel drage hist,
I andre kom kun her!
Saaledes vi ham tage vist,
Skiont med endeel Besvær!

Seer I en Karl sig snige
I Maanskin med en Pige,
Som han om Elskov trygler,
Da har I rigtig truffet;
Da prygler, ja da prygler,
Ihi ham det sikkert er!
I kan ei blive stuffet
Af Kappen, Waften; Hatten,
Og Kiedrens Glint i Rotten,
Bed Siden har han Sværd!

Den eene Halvdeel drage hist
I andre kom kun her!
Saaledes vi ham tage vist,
Skiont med endeel Besvær.

Afsted, nu vær'er snare!
Masetto, bliv hos mig!

Drager ham til Siden.

Jeg Dig skal aabenbare
En Ting, som vist vil glæde Dig.

Bønderne ere alle borte.

Det got, min Ven! at Du er vel bevæbnet;
Ihi hvis det kneb —

Masetto.

Betænksom maage man være.

Juan.

Er Flinten god?

Masetto

flyer ham den.

Ja! det troer jeg! See bare.

Juan

seer paa den.

Den er nok ikke løsnat i din Livstid.

Masetto

Saa har jeg min Pistol! See den er ægte,
Den treffer paa et Haar, tre Snese Skridt.

Juan

tager den fra ham.

Ei, lad dog see! Ja! den er god i Sandhed;
Drager Kaarden og viser ham den.

Men jeg har denne; den er endnu bedre.

Prøver ham dygtig og løber ud.

Masetto skriger.

Holdt! holdt! din Skurk! til Hielp! af! jeg er
myrdet.

7.

Masetto, Zerline. Bønder ile til.

Zerline.

Masetto! er det Dig, som saadan skriger!

Jeg har alt længe søgt Dig! Hvad gaaer af Dig?

Masetto.

Gaaer af mig? prygløt er jeg! prygløt, prygløt!

Zerline.

Du Stakkel! og af hvem?

Masetto.

Af Leporello;

Ehi i det mindste saae han ud som han,
Der løb han ad! frisk efter ham, Børnlille!
Bønderne ud.

O vee! O vee!

Zerline.

Hvi blev Du ikke hos mig?
Saa gaaer det, naar man Bruden alt forlader
Sin Bryllupsaften! Siig, hvor gjør det ondt?

Masetto.

Her!

Zerline.

Her?

Masetto.

Og der!

Zerline.

Og der?

Masetto.

Og overalt! jeg Stakkel!

Zerline.

Og overalt! Forsøg om Du kan gaae;
Nu! det er jo dog heller ei saa farligt!

Masetto.

Saa farligt! Synes Dig det er ei nok?

Zerline.

Bevares! kom, vi vil gaae hjem!

Masetto.

Jeg skammer
Mig som en Hund! jo, jo! en pryglet Brudgom!
Jeg gaaer ei hjem!

Zerline.

Hvor da?

Masetto.

Til Apotheket.

Zerline.

Ei Snak! hvortil? jeg er en bedre Doctor.

Masetto.

Du!

Zerline.

Ja! jeg er Brud og skalde ei furere!

Klynk ei din Stakkel!

Bed et Mirakkel

Kan jeg furere,

Som er probat.

Al Verdens Pine
Et svider mere
Der, hvor jeg mine
Læber har sat!
Prøv kun min Skat!
Slig Trolddom lærte jeg
Til Punkt og Prikke.
Hvor det mon stikke,
Blæser jeg brat!

Blæser paa ham.

Hielper det ikke,
Elstov god Nat!

Kysser ham.

Har nu din Smerte ei
Alt Dig forladt?

De gaae bort Arm i Arm.

8.

Havesal i Elvires Boepæl; mørkt.

Leyorello eene.

Endnu i Juans Klædning og Maske.

Uf! alle mine stakkels Lemmer sitre.

Slig Aften har jeg aldrig før oplevet;

Uf! Skiæbnen vist har til sin Vold udseet mig,

Og aldrig meer mig lader ligge roelig.

Først ved min Herres Skrig, Donna Elvire

Drog mig herhid, af Skræk fast maaløs begge;

Forsigtig, taus hun luffed' Dørren for mig,

Og ilte selv at undersøge Faren.

Derpaa, da endelig den vilde Tummel
Ophørte lidt, og Tiden blev mig lang,
Beslutted' jeg at krybe ud af Vinduet,
Men neppe havde jeg faaet Noden ud
Før — o! min Gud! det Syn var dog det værste.
Før Commandantens Liig, man bar forbi,
Hen til sit sidste Hvilested. Jeg skælver
Naar jeg kun tænker paa den fæle Stätte,
Som man drog efter, og skal staae paa Graven!
Mig syntes at han med sin baaeste Mine
Saae hen paa mig, der sad paa Krævs i Vinduet,
Og trued' mig, saa jeg forglemte reent
At stige ned; derpaa jeg hørte raabe —
Det kom mig før, det var Masettos Stemme —
Der er han, der! da skyndte jeg mig ind
Og sidder nu i Stilhed her og svæder;
Thi vist nok søges jeg i hver en Krog!
Og Politie var med, saasandt jeg lever,
Det er endda en — ja — dog en Sjæls Trost;
Thi ellers hænate de mig strax paa Stedet
Som Don Juan, foruden al Forklaring!
Et! der er nogen — Jeg vil ikke svare

Han kaster sig næsegrus ned paa Gulvet.
Hvem det saa er. Dog det fordsømte Maanskin
Kan røbe mig; men naar man er behændig
Saa gaaer det an, — jeg tænker ganske sagte
Af Døren ud; af! Frihed er det bedste.

9.

Leporello, Elvire.

Elvire

Kommer snigende ind fra Haugen uden at lukke Døren
meer end paa Klem; lavt.

Juan! Juan!

Leporello

sagte, paa Gulbet.

Ja! ble kun til jeg svarer.

Elvire.

Hvad! intet Spor! mon han er undflyet alt?
O Gud! og Bønder, Vagt omringe Huset.
Hvad har dog givet dem Mistanke om,
At han var her? hvor er mit Bryst beflemt!

Leporello

sagte, i det han reiser sig.

Åh! hvor er Døren? jeg er reent fortumlet.
Den er et til at finde; hvor er Døren?

Elvire.

O! hvi maae mit Hiertes Længsel
Da mod ham bestandig strømme?
Bee mig, af! i mine Drømme
Dybt jeg ahner Dodens Skræk!

Leporello.

Åh! her staaer jeg som i Fængsel,
Himmel! Døren er forsbundet.

Kommer hen til Døren.

Stille, stille, den er fundet!

Sagte lister jeg mig væk!

I det han nærmer sig Døren aabnes den,
han farer langt tilbage.

IO.

De Forrige. Anna. Ottavio.

Ottavio.

Stil din Taare! du min Glæde

Koelig lad min Fader hvile.

Snart han skal fra Himlen smile

Naar vor Arm hans Morder slaaer.

Anna.

Lad mig klage, lad mig græde,

Af nu selv hans Støv jeg savner!

Gravens Hvalving, som ham savner

Kolden Marmor lukker for.

Elvire

forbauset, faaer Die paa Leporello, affides.

Er da alt mod ham forbundet?

Leporello affides.

Haabet er nu brat forsvundet!

Elvire.

Hvis den Arme bliver fundet,

Døden mig tillige naaer.

Leporel.

Åk! hvis her jeg bliver fundet
Uden R.dning jeg forgaaer.

Han er anden Gang i Begreb med at und-
vige; men møder.

II.

De Forrige. Masetto. Zerline, Betientere
med Lys.

Zerline. Masetto gribe ham.

Holdt! denne Sinde
Slipper du ikke!

Ottavio. Anna,

forbausede.

Ham her vi finde!
Morder Dig giv!

Alle 4.

Frels nu dit usle Liv,
Mod vore Blikke!

Elvire

styrter frem.

O! drab ham ikke!
Tilgiv, tilgiv, tilgiv!

Alle 4 affide.

Hvad har Elvire! ham sig antaget
(høit)

Hvad har sig tilbraget?
Nei! dse han skal!

Elvire.

Silgiv! O! Qual!

De øvrige 4.

Nei! dse han skal!

Leporello

i det han efterhaanden tager sin Herres Klæder af.

O! spar mig Kiære!

Min Graad see trille!

Sil saadan Vre

Jeg er for lille.

Ei Kiolen haaber jeg

Gisr Manden meer,

Derfor anraaber jeg

Medynk hos hver!

De øvrige 4 affides.

Himmel Leporello!

Hvad maae jeg skue.

Nei! Havnens Lue

Ei værd han er.

Leporello.

Dybt jeg i min Siel mon grue!

Tusind frygtelige Tanker

Med hvert Slag i Hiertet banker,

Snart det brister som et Brag!

De øvrige 4 høit.

Dybt jeg i min Siel mon grue!

Nu, sig frygtelige Tanker,

pa

Nattens Mulm i Sielen sanker! |
Har Guds Torden da ei Slag! | engang.

Elvire kaster sig beklæmmet og mat paa en
Stoel, og tager ikke Deel i det næstfølgende.

Masetto.

Dig søgte jeg vel ei, men kun din Herre;
Der kan man see alt Ondt dog bliver straffet!
Du kommer selv og henter din Betaling
For de bevidste Prygl.

Leporello.

Prygl! hvad for noget?

Ottavio.

Hvorledes har du vovet feige Udsling
At snige Dig i dette Huus?

Masetto.

Tillad kun
Mig Deres Naade at belønne Karlen;
Afftaae De ham til mig, som han har pryglet,
Jeg skal saamen afgjøre et for os begge.

Han og Berline tage fat paa Leporello.

Leporello.

Naadig af! min Bøn J høre!
O! tilgiv, tilgiv, tilgiv!
Er et Hierte, som laer sig røre
Ei det bedste i vort Liv!

Herren maae man lade raade,
Naar man Tiener være vil!

Til Elvire.

Skionne Donna! skænk mig Raade!
At forraade er hans Spil!

Til Masetto.

Men Du Prygl? Det er en Gaade!
Det en Tjeme vel kan være,
At den Dragt, du seer mig bære,
Mig en Vis har narret til!

Til Ottavio.

Jeg skyer ei Fare,
Nei, paa min Vre!
Naar som jeg bare
Mig selv maae være;
Men for en Anden,
At staae paa Randen
Til at krepere,
Maae kunfundere
Gotsfolk Forstanden.
Kort: herind frøb jeg
I Angsten da —
Kunde jeg, løb jeg
Gesvint herfra.

Han løber ud. Masetto og Zerline løbe efter ham. Anna er alt i Forveien traad hen til Elvire og har bestaaftiget sig med hende.

I 2.

Anna. Ottavio. Elvire.

Ottavio

nærmer sig Elvire.

Tilgiv os den Uroelighed, den Smerte,
Vi volde Dem; vi kom her tæt fo. bi;
Vi havde fulgt vor Faders Grav til Graven.
Da mødte vi Masetto med en Skare,
Der raabte Morderen var seet just her.
Og mens den vilde Sværm omringed Huset
Vi traadde ind for at advare Dem.
Man sagde os, De var i Haugen; aaben
Vi Dørren fandt, og — og tilgiv min Donna!
De seer hvor fræk han spotter deres Medsynd!

Elvire.

Jeg seer det.

Ottavio.

Derksom al min Bistand kunde —

Elvire.

Jeg trænger ei til nogen meer.

Anna.

Beninde!

Til Taarer trænger du; kom til mit Hierte;
D! maatte der din stumme Marter smelte.

Elvire i Tanker.

Slig, er han fængslet? Kan han aldrig mere — ?

Ottavio.

Frygt ikke, Donna! vi er ham paa Eyret.
Du hans Bedrag skal Dem ei meer fornærme;
Vist Bagten alt ham søger i sit Hus,
Og, om ei der, et Steds han dog vil findes.

Elvire farer op.

O! Himlens Gud! bort! I forstaae mig ikke!
Hun læner sig paa Stolen.

Anna

omfavner hende og nøder hende til at sætte sig.
Vi see din Qual, og den fortærer os.

Ottavio.

Som vi kan ingen deele Deres Kummer!
Forraadt, mishandlet, skuffet er vi alle,
Men bitterest dette elskovsvarme Hierte!

Taarer for Dig skal rinde,
Bedragne! uden Tal!
Dølg ei for os, Veninde!
Din Flammes heede Qual!
Af! Kierlighed maae vinde
I hvert uskyldigt Hierte!
Det, knuset af sin Smerte
Først finder Graven sval!

Elvire sidder fornybet i stum Smerte, de
betragte hende taus og vemodig, og
snige dem sagte bort.

13.

Elvire eene

reiser sig langsom, og seer sig om.

Det intet, intet meer kan redde ham!
Hans unge Liv maae, som Elvires, visne!
I Graven først skal deres Skjæger mødes,
Og folde Rys bejgle deres Pagt!
Da skal hans Aand (standser) hans Aand, hans vilde
Aand! —

Ak! Skal den drage min med sig i Mørket?
Hvad eller — skulde min med hans sig hæve?
Nu vel, saa lad hans usle Støv henvisne
Som intet lad Støvet hævne Støvet kun!
Hans Aand maa ske Elvire kan befrie
Naar han i Dødens Angst fortvivler, eene.
Da mueligt han dog vil min Stemme høre.
Kun stille! stille! jeg vil lønlig snige
Mig i hans Spor, og naar han da er fundet,
Naar Verdens Magter alt omringe ham
For at forføne grumt Retfærdigheden;
Da vil jeg ile foran for hans Fiender,
Jeg træde vil til ham, bestød i Næden,
For at udfrie hans bange Aand fra Døden.

Her ud.

I 4.

Kirkegaard. Gravminder, blakdt blise dybt i Laagrunden
Sammandantens Monument kolossalt. Han sidder
til Hest, med Harnisk, Helm og Commandostav i
Haand af hvid Marmor. Maanelys Nat, ved den
ene Side en halv intstyrtet Muur.

Juan

Tomhet eene Ind over Muuren, i sin egen Dragt.

Nu! jeg gad seet om selv Nærfærdigheden
Kan her opspore mig. I Sandhed, Juan!
Din Lykkes Boag begynder lide at hælde;
Et af dens Hiul er brat nu løbet af.
Min Onkel vil ei see mig, lod mig sige,
At kun hans fordums Godhed for mig voldte
At han ei greb mig i sit eget Huus.
Slig Kur han holder vel for radikal!

(Seet sig om).

End ingen Levorel! mit Bud har dog
Vel ei forfeilet ham! han frygter Stedet.
Maaskee, den Nat! i denne klare, lyse
Og stiernefulde Nat at frygte Nander!
Hvad er paa dette Sted at gysse over?
Er ei den heele, store, tause Plan,
Et Billed paa Uvirkosomhed og Tomhed,
Som hvidsker til den Kløge: nyd du Livet
Jmeys Naturens Veirpust Dig opholder;
Snart synker du tilbage til dens Masse!
Da sværme Glæder om dit døde Dre
Som Vagt og Vædler nu, Juan! om Dig,

Og naae Dig ei. O! hvilket herligt Fristed!
Derude tumler Livet sig med Vælde,
Saa roelig er jeg her — som udi Graven.
Hvi tøver Leporell. Alt Haab er dog
Vel ei forsvunden! Dødt! I dumme Tanker!
End lever jeg, hvi vil jeg da forsage?
Det eenige er det første og det sidste!

Man høre Klappe i Hænderne uden for.
Triumph! der er han! Klapper igien
Heldå Leporello.

Leporello uden for.

Er det og rigtig Dem? Siis, hvor gaaer Velen?

15.

Juan. Leporello.

Juan.

Spring over Muren. Saa! Nu, lad mig høre,
Er end for min Skyld Byens Vagt paa Fode?

Leporello

som er sprungen over Muren.

Al! Herre! Deres Gaard er heelt omringet,
Hver Braa er giennemsoegt; med Nød og Neppe
Undkom jeg hid for at advare Dem.

Juan forbauset.

Det blir alvorligt. Han har holdt sit Ord;
Jeg tog det kun for en sædvanlig Trudsel.

(Betænker sig).

Nu vel! det sidste Skridt er da tilovers;
Min Børs er fuld, vi give os paa Flugten.
Afsted.

Leporello.

Hvorhen!

Juan.

Hvorhen? Til Liv og Frihed!

Leporello.

Ak Herre! hver en Bom rundt omkring Byen
Blev strax besat med Vagt.

Juan

bestyrret.

Du hver, Slynge!

Leporello

seer sig frygtløs om.

Gid Fanden — ak! her er ei got at bande,
Men det er sandt; thi jeg har selv forgiaves
Forsøgt at flye.

Juan.

Og lade mig i Stikken?

Du falske Skurk! nu kiender jeg din Troeskab.

Leporello.

Ak! Herre! Troeskab varer kun til Døden.

Juan

i Tanker; seer sig om.

Hver Bci er spærret da! naar Dagen gryer
Og disse blege Skikkelse, som herske

I Mattens Mulm, staae soelbestraalt asmægtig,
Da er mit sidste Fristed overvundet,
Da —

Leporello.

Herre! tael dog ei saa gyseligt.

Juan.

Ei, Leporell! det er ei Tid at gysе;
Til Dagen gryer kan overlægges meget.
Men jeg er træt, og allermæest dog trænger
Min Siel til Mod nu; kun hos Vitt og Toner,
Dens Kræfter virksomt og almægtigt spille.
Afsted!

Leporello.

Hvorhen?

Juan.

Did, hvor min Siel og Legem
Kan finde alt hvad de behøve!

Leporello.

Herre!

Juan.

Kan Faren ei undviges maae den trodses!
Desuden i de smaae affides Et er,
Jeg nys har leiet mig, jeg søges neppe,
Thi Verten der veed ei engang mit Navn.
Okaf kun Musik, og Selskab, muntert Selskab.

Peporello.

Et Selskab nu! for at forraade Dem?

Juan.

Ha! du har Net? Lad det da blive borte!
Dog trænger jeg nu meest til Fokk omkring mig!
Fordsømte Dæk! hvis Mund man ei kan stykke
Med Guld engang. Nu da! jeg vilde ønske,
I hvide og alvorslige Gestalter,
Som synes langsom at fremskride mod mig
I Maanens blege Ekin; jeg vilde ønske
I havde Liv til Morgenhanen goel,
Saa var jeg dog ei ganske uden Giester.
I taug dog i det mindste.

Peporello

som har seet sig ængstlig om, rykker ham i Armen.

Herre, see!

Saa sandt jeg lever, salig Commandanten.
See hvor han stander, den hvibaarne Herre,
Saa kridhvid der, som dengang han laae Ellg.

Juan

gaaer hen og betragter den.

I Sandhed, herligt Arbeid! hurtigt færdigt,
Saa hurtigt som hans Død; og hvad er Døden?
See! hvor han taus forunder mig et Fristed,
Mens udenfor hans Børn lyt skrigte Havn.
Ja, fiære Peporell! sig Giest var Guld værd.
gaaer frem igjen.

Leporello.

O! Herre! lad os gaae herfra: jeg skielver;
Dem bider intet paa, men mig desmere.

Juan.

Saa meener du da ei, du feige Kryster!
Jeg og har diet Overtroens Dødt?
Men hver en Frygt, som ængster svage Hjerter,
Jeg tidlig overvandt med sund Fornuft.
Hvo Livet i sit Fylde veed at nyde
Troer ei paa Dødens Liv, der mangler Kraften.

Leporello.

Åh, Herre! Troe er eet, et andet føle!
Og følsom er jeg hvad den Ting angaaer.
vender sig.
Hu! hvad var det! ah Herre! kom dog! kom dog!

Juan

farer uvilkaarlig sammen.

Du kunde smitte mig, hvis ei Fornuften
Lod mig betragte al din Skræk med Latter.

Commandantens Støtte

lynger.

"Forvoone! ei forhaan hvad du ei fatter!"

Juan forbausset.

Hvad siger du?

Leporello yderst angst.

Jeg? ei et Ord. O, Herre!

Spot dog ei meer. De Døde —

Juan.

Nar! de sove.

(Drager Raarhen).

Hvem der? nu intet Svar! hvem der?

Leporello.

Slet ingen!

Slet intet Menneſke! O, bedste Herre!

Juan mørk.

En Vind har raslet i de tørre Blade
Som ſtrøer ſig rundt om mig! (vender ſig) Seer
du, hvor roelig,
Hvor ſtiv han holder end Commandoſtaven!
Det er forbi! man lyſtrer den ei mere;
Og kraftløs ſeer han ned paa mig ſom dig.

Støtten ſynger.

Forsøg O! du Frække!
Ei de Døde at vække!

Juan.

Endnu engang! Er det min Phantafie
Som taler, eller har man os til Bedſte?

Leporello.

O! lad os flye fra dette frygtelige,
Skærfomme Sted.

Juan

ſom har gaaet nogle Skridt hen mod Støtten.

Hvad ſtaaer der for en Indſkrift?

Nej, Leporel!

Leporello.

Nei! naadige Herre! Raan mig
For sig Umødning.

Juan hurtig.

Læs! Læs, som jeg siger.

Leporello.

Forbarm Dem Herre! det er mig umueligt;
Al Skrivten løber mig i eet. Forbarm Dem!

Juan.

Ja vel! forbarmes maac jeg, thi jeg seer
Du er alt for erbarmelig en Kryster!

(Læser).

"Over Stiernerne tronet Retfærdighed!

"See dens hævnende Sværd, Morder! er
over Dig!"

Leporello.

Ne! Seer De! alle mine Lemmer jittre.

Juan affvæds.

De døde Stene tale om min' Fare!

Hvi klælver jeg? sundt er endnu mit Hierte.

(høit, med vilde Dumbdriftighed).

Frist, munter! Leporel! jeg troer du ryster.

Leporello.

O! Nei! Jeg er saa munter som De selv.

Juan hurtig.

Hvad Dosmer! vover du —

Leporello.

Ellgiv mig, Herre!

Men Synet! — husker de Donna Elvire
Fortalte os? ah! Gud!

Juan affbed.

Fordsimt! (tvungen) Gaa troer du
Jeg skielved da, om disse blege Gæster
Indfandt sig alle til mit muntre Madstid?
Ja! dersom selv Hr. Commandanten vilde
Beære mig med sit Besøg — (rast) Gaae heed du
Ham, Leporel! til Giest hos mig i Nat.

Leporello.

Jeg, Herre! ikke for den heele Verden!
Hvortil sligt daarligt Galskab?

Juan.

For at prøve
Hvorvidt din Munterhed med min kan ligned.
(bydende)

Gaae, siger jeg.

Leporello

bønlig og angst.

Alt, Alt! Kun ikke dette!

Juan

truende og hæftig.

Hvad! nøler du?

Leporello.

Nu, Himlen vær mig naadig!
Gaaer derhen i yderste Angst, med Complimenter.

Høiædle Marmor Commandant!

Her, som Respekt'en kræver —

Kommer tilbage.

O! Væ! mit Hierte bæver

Af! Veiret mig forgaaer!

Juan.

Flux! vær ei seen, du Kryster!

Truer ham.

Jeg da ei godt Dig spaaer.

Leporello affides.

Jeg ryster, af! jeg ryster.

Juan affides.

Hvor mig hans Angst forlyster!

Sait, haanlig.

Siig! reiser sig dit Haar?

Leporello affides.

Min Hellsot vist jeg faaer!

Sait til Støtten.

Høiædle Marmor Commandant!

Paa Hesten hvid — vi agte

Afbryder, vender sig angst.

Herre, af! Behag kun at betragte

Det Blik, han paa os slaaer.

Juan

løfter Sværdet.

Feige! stielv.

Leporello.

Nu jeg begynder!

Til Giest min Herre byder —

Jeg et, jeg kun adlyder —

I Nat, Dem hiem til sig.

Støtten nikker med Hovedet.

O, Vee! mig arme Synder,

Den nikkede med Høvedet!

Juan

tlungen haanlig.

Skræk har du faaet i Blodet!

Leporello.

Betragt,

De selv vil tabe Modet!

Juan.

Din Frygt bedrager Dig!

Leporello nikker.

Saadan med Marmorhoe'det

Han nikked' fælt af mig.

Juan.

Hvordan, med Marmorhoe'det

Han nikkede ad Dig?

Rørmer sig Støtten.
Velan da, taes, du Døde!
Stig, vil du møde?

Støtten.

Ja!

Juan forbausset.

Ja! hvad betyder dette?
Han vil i Alfien møde!

Leporello.

Saa gaaar det den med Kette,
Der spørger med de Døde.

Juan

fatter sig, og drager sig til Siden.

Kom! alt i Stand at sætte
Vi os da skynde maae.

Leporello.

Kun Flugt mit Bryst kan lette!
Ja, lad os hurtig gaae!

De krybe hurtig tilbage over Muren.

16.

Bærelse hos Donna Anna.

Anna. Oratio.

Anna

gaaer ham i Møde.

Nu, Elste! er han grebet?

]

paa

engang.

]

paa

engang.

Ottavio.

Endnu ikke.

Men kort er kun den Frist han har tilbage.
Han havde snild forladt sit Huus; dog har vi
Saaet Spor paa nogle Bærelser, han lønlig
Har leiet sig, et lille Vellyst-Tempel.

Formodentlig har troer sig sikker der;
Men med Optoner Huset er omstillet,
Og hvis han, som jeg venter, didhen tager
Sin Tilflugt, blive vi strax underrettet.
Elvire selv beskytter ham ei meer!

J Sandhed! jeg forstaaer et hendes Adfærd.
Fulgt af sin Diener, traf jeg hende, indvoldt
Udi et kridhvidt Elor, ret som et Gienfærd
Sneg hun sig lagsom giennem Byens Gader,
Og fordrer, fast saa høit som vi, hans Død!
Fryd funklede i hendes matte Die,
Da jeg hans lille Boepæl viste hende.
Nu venter hun alvorlig ved et Hjørne
Og taber Huset ikke meer af Sigte.

Anna.

Den Arme! af! hans Død er al vor Trøst.

Ottavio.

Saa vil du da ei længer grusom lukke
Dit Øre for Ottavios varme Bøn!
Men glemme Graven, deele Elskovs Sukke!

Anna.

Af! uden Dig! var jeg jo alt dens Bytte!

Ja, med Gravens stille Voelig

Heet fortroelig

Er al min Hu!

Der i Slummer

Nu taug min Kummer

O, min Elskte! var ei du!

Dog skal Hjertet blive roelig,

Mindets Qual det ei skal kue.

Styrket, Elskte! af din Lue,

Glad min Harm skal slaae endnu!

De omfavne hinanden, en Tjener viser sig i
Døren og vinker Ottavio.

Anna.

Ei sandt, Ottavio! Høvnens Time vinker!

Ottavio.

Dernæst min Lykkes, naar den er fuldbragt!

De gaae,

17.

En smul Sal i Don Juans petite Maison. Dækket Taffel;
et lille Orchester. Juan kommer; alting opløst.

Juan

i det han træder ind til Leporel, som har bragt Musici
ind og anvist dem Plads.

Atter nu min Siel oplives,

Hvit lad, nu Musikken tone;

Sang og Viin i Livets Krone
 Straaler klart som Kierlighed,
 Og af dem jeg sødt henrives!

Peporello.

Ja! den gode Gud det veed!

Juan.

Ei hvor de foreente throne
 Nærmes Nanders matte Fied;
 Høit lad alle Strænge tone!
 Nander flye for Glædens Krone,
 Klangens Magt de bindes ved!

Peporello.

Bravo! bravo! smukt det lyder!

Juan.

Ikke sandt! sig Laug dig fryder!

Peporello.

Ja! sigt aldrig jeg fortryder.

Juan spiser.

Hvor det skal mig herligt smage!

Peporello affides.

Levnte han kun lidt tilbage;
 Af! men hvad kan man sig vente
 Af en saadan Appetit?

1
 |
 paa

Juan affides.

Jeg nok selv min Giest faaer hente,
Han dog skulde quæges lidt.

engang.

Juan seer paa uhret.

Tolv akt!

Leporello

vender sig frygtsom, men søger at fatte sig.

Stille!

lytter.

De nu bekendte Ting os spille.

Juan

som mærker hans Angst, leende.

Gyld Pokalen,

Leporello skænker, Juan drikker.

Leve salig Generalen!

Leporello

affides, ydertlig bange.

Jeg det nu for best mon' agte

Sagte, sagte bort at gaae.

Han søger at snige sig bort.

Juan affides.

! man Stakten kun betragte,

Neppe han af Angst kan saae.

Leporello

anstiller sig ligegyldig, i det han vil gaae bort, lytter
til Musiken.

Alltid dog Mozart mig har henrevet.

Juan.

Leporello.

Leporello

som er nødt til at vende om, angst.

Hvad befaler?

Juan.

Hør den Knægt, hoor angst han taler.

Leporello.

Jeg er saa forfjælet blevet,
Jeg et Ord ei frem kan faae.

Juan.

Seer du Nander frem at stige?

Leporello.

Spot kun ei!

Juan.

Du Nar!

Leporello.

De vige
Flux om Matten fra sit Rige,
Naar sit Ord de gav derpaa.

Juan.

Troer, du da mig at bekrige,
Underværker skal opstaae.

18.

De Forrige. Elvire.

Elvire

ængstlig, hvidklædt, hyllet i sit Slør, træder ind, imedens
fører Leporello Musikken ud.

Tiden er kommen,
Fæddet er Dommen,
Nu al din Brøde
Faaer du betalt.
Himmelens Raade
Kun kan afbøde
Alt hvad jeg dig spaaede!

Leporello, Juan

forbaufede.

Siig alt! Siig alt!

Elvire.

Med Dig! Jeg skuer
Afgrunden aaben;
Hævende Luer
Om Dig er hvakt!

Juan fatter sig.

Men jeg har Daaben,
Styrke tillige;
Det, søde Pige!
Kan trodse Alt.

Elvire knæler.

See, Angsten bringer mig
For Dig i Støvet!

Juan

reiser hende galant, og kysser sin egen Haand.
Kun sødt betvinger mig
Saaren her faldt!

Elvire.

Smiger mig rører ei,
Klofret tilhorer jeg!

Sepporello affibes.

Himmel! han hører ei,
Fræk og bedøvet.

Juan til Elvire.

Forklar mig din Villie.

Elvire bønlig.

For Straffen naaer Dig —

Juan.

Ru vel!

Elvire.

Foel Himlens Haand!
Af Dødens Haand
Frels brat din Mand!

Juan munter.

Ei godt du spaaer mig,
Du hvide Lillie;
Men til den naaer mig
Kaf mig din Haand!

vil føre hende til Bordet.

Elvire

river sig fortviolet løs.

Død dig da ramme!
Af! jeg fortvibler,
Ekræffelig bliver du revet herfra.

Leporello.

Ham intet fuer,
Naar Faren truer;
Troe ei han iler
Bort derfra!

Juan

Kianker og drikker, byder hende et Glas, lystig.
Leve hver Flamme!
Piger og Druer!
Mig Livets Gloria omstraaler da!

Elvire

I det hun vil ile ud af Bagdøren, farer hun tilbage med
et Skrig.

Af!

Hun iler ud af en Sidedør; Døren i Bag-
grunden bliver staaende næsten paa Klem.

19.

Juan. Leporello.

Juan forbauslet.

Ha! hvorfor streg den Taabe;
Jil og see, hvad der kan strække.

Leporello.

Jeg skulde dog ei haabe — ?
han nærmer sig frygtsom Døren, der farer et Lyn forbi
Kabningen, han springer tilbage.
Af!

Juan heftig.

Hvad! plager Fanden begge!
Feige Krykker! Regnskab gjør.

Leporello.

Sligt jeg ei opleved før;
Ikke Dem af Stedet rør!
Marmorstøtten vist sig nærmer,
For hans Bølge intet stærker;
Og ad Trappen han alt banker,
Snart hans Trin er ved vor Dør,
Hør, hør, hør!

Juan.

Bortjag slige dumme Tanker.

Leporello.

Hør, hør, hør!

Juan.

Winen vel har giort dig or.

det banker.

Leporello.

See! det banker.

Juan forbausset.

Ja! det banker.

Luf op!

Leporello.

Jeg bærer.

Juan.

Wil du høre!

Leporello.

Å!

Juan.

Gaae dog!

Leporello.

Å!

Juan.

Feige! selv maae jeg det gjøre,
Om det skal en Ende faae.

Leporello affides.

Jeg mig fast ei meer kan røre,
Knap kan jeg end opret staae!

Juan aabner, men' farer tilbage.

20.

De Forrige. Commandantens Gienfærd
træder ind, i samme Skikkelse som Monumentet.

Gienfærd.

Du, Don Juan! mig vilde hente,
Ei du skal forgjæves vente!

Juan

som har fattet sig.

Glad jeg seer du holder Ordet,
Og at holde mit jeg veed!
Leporello! tillad Bordet!

Han nøler.

Hurtig, gjør det med det Gode!

Leporello.

Herre, af! Jeg er frygtelig til Mode!

Juan.

Hurtig! hurtig!

Gienfærd.

Stands dine Fied!

Den, som saligt de Himmelske nære
Kan den jordiske Gode undvære;
Mægt kun ei, hvad min Siel vil begiære,
Da skal atter den fare med Fred!

Juan affides.

Hvor utroeligt! mit Bryst det beflemmer!

Leporello affides.

Tusind Angster om Hjertet sig stemmer,
Mine Leihuder fast briste itu!

Juan høit.

Ei forstaaer jeg din Tale endnu.

Gienfærd.

Før Klokken lyder
Og bortfalder mig;
Jeg her indbyder
Til Giest atter Dig

Juan

med tvungen Mod.

Gierne! at befale har du!

Gienfærd.

Dog haab ei meer at vende
Didfra, din Siel til Vaade;
Men knæl for Gud om Raade
Alt for din Ende.

Juan.

Ei har jeg lært at grue
For blege Skyggers Spøg!

Leporel affides.

Han ei sig lader fuc.

Gienfærdet.

Snart Tiden —

Juan.

Hør op at true.

Gienfærd.

Er omme!

Leporello.

Af, ei dets Harm forsøg!

Juan fræk.

Din Bopæl tør jeg stue.

Jeg gjør Dig mit Besøg!

Gienfærd.

Giv mig til Pant da Haanden!

Juan.

See der (farer sammem O, Bee!

Gienfærd.

Nu vel!

Juan

sittrende med bortvendt Ansigt.

Det isned til min Siel!

Gienfærd.

Frels af sin Nød blot Nanden,
Snart Raadens Tiden er omme!

Juan

med Afstye, bortvendt og angstlig.

Hvi vil til mig du komme.

Os intet fælleds er!

Gienfærd.

Knæl! beed til Himlens milde.

Juan

fortvivlet, uden at see paa ham.

Nei! Du er nu for silde.

Gienfærd.

Synder, Knæl!

Juan.

Nei!

Gienfærd.

Synder, ned!

Juan.

Nei!

Gienfærd.

Jo! jo!

Juan.

Nei! Nei!

Gienfærd.

Nu er din Ende nær!

Forsvinder; Torden og Lyn.

Juan.

fortvivlet.

Er da det Heele ei et Epil?

Er, Almægtige! du da til?

Hvad mon den Angest sig vil,
Som leirer dybt sig her?

Underjordisk usynligt Chor.
Verden saa bragt henveirer!
Dybet velkommen vær!

Juan

ude af sig selv.

Hvor Dødens Slag er vægtige,
Forbarme Dig, Almægtige!
Forbarme Dig, forbarme!
Kun Frist, hvor kort den er.

Leporello.

O, bittere Syn at skue!
Hj! en indvortes Lue
Fortærer grumt den Arme
Med et forgiøttet Sværd!

Juan.

Kun Frist! hvor kort den er

Chor som før.

Evigheds Vælde feirer!
Dybet velkommen vær!

Juan.

Hj!

Han synker død om. Korben, Syn, Skælver vise sig.

Leporek.

21!

I dette Diebstik træder Bagten ind, samt
Berline, Masetto, Ottavio, Anna.
Alle staae bestyrtsede. Dattet falder.
